

ORZECZNICTWO APELACJI WROCLAWSKIEJ

BIULETYN SĄDU APELACYJNEGO WE WROCŁAWIU

ROK MMXVI

NR 3 (39)

R e d a k c j a i o p r a c o w a n i e :

Przewodniczący II Wydziału Karnego
Sędzia Sądu Apelacyjnego
W o j c i e c h K o c i u b i ń s k i

Sędzia Sądu Rejonowego w Złotoryi
asystent w Katedrze Postępowania Karnego
WPAiE Uniwersytetu Wrocławskiego
K a z i m i e r z J . L e ż a k

P r o j e k t o k ł a d k i :

Kazimierz J. Leżak

S k ł a d i ł a m a n i e k o m p u t e r o w e

Kazimierz J. Leżak

S ą d A p e l a c y j n y w e W r o c ł a w i u

ul. Energetyczna 4, 53-311 Wrocław

tel. (71) 798 77 77, 798 77 82

fax (71) 798 77 84

e-mail: biuletyn@wroclaw.sa.gov.pl

www: <http://www.wroclaw.sa.gov.pl>

I S S N 1 8 9 7 - 6 0 2 6

SPIS TREŚCI

ZESTAWIENIE ARTYKUŁÓW	4
PRAWO CYWILNE	5
PRAWO CYWILNE MATERIALNE	5
INNE USTAWY	5
342. Wyrok SA we Wrocławiu z 7 listopada 2014 r. (sygn. akt I ACa 1112/14).....	5
PRAWO KARNE	15
PRAWO KARNE PROCESOWE	15
Postępowanie dowodowe	15
343. Wyrok SA we Wrocławiu z 6 kwietnia 2016 r. (sygn. akt II Aka 58/16).....	15
Postępowanie odwoławcze	71
344. Postanowienie SA we Wrocławiu z 24 maja 2016 r. (syg. akt II AKa 90/16)	71
Orzekanie kary łącznej	76
345. Postanowienie SA we Wrocławiu z 31 maja 2016 r. (syg. akt II AKz 124/16)	76
Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania	80
346. Postanowienie SA we Wrocławiu z 27 kwietnia 2016 r. (syg. akt II AKz 139/16)	80

ZESTAWIENIE ARTYKUŁÓW

prawo cywilne

art. 6 pkt 1 Ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	5
art. 72 ust. 3 pkt 4 Ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.....	5

prawo karne

art. 41 k.p.k.	15
art. 167 k.p.k.	15
art. 171 k.p.k.	15
art. 447 § 5 k.p.k.	71
art. 611a § 5 k.p.k.	80
art. 19 ust. 1 Ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw	76

P R A W O C Y W I L N E

P R A W O C Y W I L N E M A T E R I A L N E I N N E U S T A W Y

342.

Art. 6 pkt 1, art. 72 ust 3 pkt 4

Ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami

Wyrok SA we Wrocławiu z 7 listopada 2014 r. (sygn. akt I ACa 1112/14)

Z treści art. 6 ust 1 ugn wynika, że realizują cel publiczny obiekty i urządzenia transportu publicznego, a nie obiekty wykorzystywane dla własnych potrzeb gospodarczych przez podmiot, który realizuje transport publiczny.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny po rozpoznaniu 7 listopada 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Starostę (...) o ustalenie, na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 20 maja 2014 r. sygn. akt I C 342/13

oddalił apelację i zasądził od strony powodowej na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy w Legnicy w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Starostę (...) wyrokiem z dnia 20 maja 2014 r. oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok ten zapadł w oparciu o następujące ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego.

Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. jest następcą prawnym Przedsiębiorstwa (...) w L. i prowadzi działalność publicznego przewozu osób, w ramach której użytkuje w kompleksie wszystkie działki z przeznaczeniem na bazę transportową. Starosta (...) działający w imieniu Skarbu Państwa odmówił zmiany dotychczasowej stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu Skarbu Państwa, wynoszącej 3% wartości gruntu położonego w obrębie nr 6 miasta L., oznaczonego jako działki (...) uzasadniając, że w okolicznościach sprawy, cele realizowane przez wnioskodawcę na użytkowanych przez niego nieruchomościach nie są celami publicznymi w rozumieniu art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, bowiem żaden z budynków posadowionych na tym gruncie nie stanowi dworca, przystanku bądź wiaty przystankowej. Od powyższej decyzji użytkownik wieczysty wniósł odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w L..

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w L. orzeczeniem z dnia 7 maja 2013 r. oddaliło wniosek użytkownika wieczystego i powód wniósł sprzeciw do Sądu.

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu sprawy stwierdził, że nieruchomości będące w użytkowaniu wieczystym powoda zostały oddane w użytkowanie przed dniem 1 stycznia 1998 r., zatem możliwe jest zastosowanie przepisu art. 221 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który umożliwia dostosowanie wcześniej ustalonych stawek (na podstawie obowiązującej ustawy z 29.04.1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości) do przepisów nowej ustawy.

Podkreślił też, że bezsporne między stronami postępowania pozostaje, że przedmiotowa nieruchomość stanowi bazę przedsiębiorstwa, tj. plac manewrowy, zajezdnię dla autobusów, jest zabudowana budynkami o różnej funkcji: biurowej, magazynowej, naprawczej, stacji diagnostycznej, stacji trafo, stacji paliw użytkowanej dla potrzeb Spółki.

Zgodnie z art. 72 ust. 3 pkt 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami wysokość stawek procentowych opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego jest uzależniona od celu na jaki nieruchomość gruntowa została oddana i wynosi za nieruchomości oddane na realizację urządzeń infrastruktury technicznej i innych celów publicznych 1% ceny.

Zdaniem powoda jego działalność prowadzona na terenie użytkowanej nieruchomości mieści się w kategorii celu publicznego określonego w art. 6 pkt 1 ustawy o

gospodarce nieruchomościami, zgodnie z którym celami publicznymi w rozumieniu ustawy są m. in. wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowę, utrzymanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji.

Dalej, Sąd Okręgowy podkreślił, że pojęcie „celu publicznego” w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami jest przedmiotem wielu wypowiedzi zarówno w literaturze jak i orzecznictwie. Bezdyskusyjnie przyjmuje się jednak, że dla potrzeb tej ustawy cele publiczne zostały określone w jej art. 6, a katalog tam zawarty ma charakter wyczerpujący i konkretny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego pojęcie celu publicznego ujmowane jest restryktywnie i ściśle z jego wykładnią, bez możliwości odwołania do jego potocznego czy ogólnego znaczenia. Niedopuszczalna jest też jego rozszerzająca wykładnia (wyrok NSA w W. z 15.05.2008 r., LEX nr 503449). Sąd orzekający podzielił te poglądy. Art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami zawiera listę celów publicznych, która nie może być poszerzana w drodze wykładni. W treści tego przepisu jest mowa wprost o obiektach i urządzeniach transportu publicznego, a nie o obiektach służących realizacji transportu publicznego – jak to interpretuje powód. A obiekty i urządzenia transportu publicznego to: przystanki, wiaty, dworce kolejowe i autobusowe, porty, przystanie itp. Żaden zaś z budynków posadowionych na gruncie oddanym w użytkowanie wieczyste powodowi takiej funkcji nie pełni. Nie można więc uznać, że w budynkach tych jest realizowany cel publiczny w rozumieniu przepisu art. 6 pkt 1 ustawy.

Powód zarzuca, że bez bazy transportowej zabudowanej budynkami biurowymi, magazynowymi, naprawczymi, stacją trafo, stacją diagnostyczną, portiernią, stacją benzynową nie mógłby prowadzić działalności, która służy wprost realizacji celu publicznego. Takie rozumowanie powoda Sąd uznał za błędne, bowiem ustawodawca przewiduje niższą stawkę opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu Skarbu Państwa tylko dla nieruchomości zabudowanych obiektami i urządzeniami transportu publicznego, a nie zabudowaniami, które służą do realizacji zadań związanych z transportem publicznym. Stwierdził też, że rację ma pozwany podnosząc, że zabudowania posadowione na nieruchomościach użytkowanych przez powódkę są niezbędne do prowadzenia przez nią efektywniejszej działalności gospodarczej, w zakresie prowadzonego przez nią

przedsiębiorstwa, bo celem publicznym w rozumieniu ustawy nie jest utrzymywanie budynków biurowych, gastronomicznych, magazynowych, diagnostycznych itp.

Za inwestycję celu publicznego może być uznane tylko takie zamierzenie, które jest technicznie konieczne do realizacji celu publicznego, nie zaś takie, które ma wykonaniu tego celu jedynie sprzyjać (wyrok WSA w Poznaniu z 27.05.2009 r., LEX nr 562881).

Dalej Sąd uznał, że w świetle podniesionych okoliczności nie zasługuje na aprobatę reprezentowany przez powoda pogląd zmierzający do rozszerzającej wykładni celu publicznego zdefiniowanego w cyt. art. 6 u.g.n. Obiekty i urządzenia konieczne do realizacji celu publicznego to przystanie, dworce z całą ich infrastrukturą, nie zaś urządzenia i obiekty sprzyjające realizacji celu publicznego, gwarantujące prowadzenie efektywnej działalności gospodarczej. Zwrócił też uwagę, że treść orzeczeń kolegiów odwoławczych powołanych przez powoda dotyczy innych stanów faktycznych, w których wnioskodawcy poza nieruchomościami, na których prowadzą bazy transportowe posiadają też w użytkowaniu wieczystym nieruchomości, na których zlokalizowane są dworce, a to umożliwia zgodnie z art. 73 ustawy ustalenie obniżonej stawki procentowej z uwagi na podstawowy cel określony w umowie.

Mając na uwadze powołane okoliczności Sąd oddalił powództwo jako nieuzasadnione na podstawie zacytowanych przepisów prawa i obciążył powoda obowiązkiem zwrotu na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa prawnego.

Od wyroku tego apelację wniosła strona powodowa, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię oraz niezastosowanie, a mianowicie:

- - art. 221 § 1 i 3 w zw. z art. 72 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 6 pkt 1 w zw. z art. 81 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że sposób korzystania z nieruchomości objętych pozwem jedynie sprzyja realizacji celu publicznego, gdyż nie są to zabudowania które służą realizacji zadań związanych z transportem publicznym, gdy tymczasem prawidłowa ocena wszystkich okoliczności niniejszej sprawy w kontekście całości obowiązków związanych z realizacją transportu publicznego przewidzianych w

przepisach powszechnie obowiązujących prawa krajowego i prawa wspólnotowego prowadzi do wniosku, że powodowa spółka korzysta nieruchomości objętych pozwem realizując cel publiczny utrzymywania obiektów i urządzeń transportu publicznego w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- - art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie dowodu z przesłuchania stron – za stronę powodową prezesa zarządu K. Z. powołanego na okoliczność zabudowy i sposobu korzystania z nieruchomości objętych pozwem jako z obiektów i urządzeń transportu publicznego, pomimo że w tym zakresie zwrócono Sądowi I Instancji uwagę na uchybienie wskazanym przepisom postępowania wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu, gdyż rzeczony dowód został powołany w celu uzasadnienia istotnych okoliczności faktycznych powodowej spółki oraz dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej oraz został zgłoszony w czasie właściwym i bez zwłoki dla rozpoznania sprawy;
- - art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów czyniąc ją dowolną, co wyraża się w pominięciu przez Sąd I Instancji zasad obowiązujących w kołowym transporcie publicznym, w szczególności w zakresie obowiązku posiadania przez przedsiębiorcę prowadzącego kołowy transport publiczny rzeczywistej bazy lokalowej i eksploatacyjnej, w której gromadzone są dokumenty księgowo, akta pracowników, dokumenty na temat czasu prowadzenia pojazdów i odpoczynku oraz wszelkie inne dokumenty niezbędne dla organów kontroli przedsiębiorcy wykonującego transport publiczny; w zakresie obowiązku posiadania odpowiedniego sprzętu technicznego i urządzeń technicznych w bazie eksploatacyjnej; w zakresie obowiązku świadczenia usług przewozowych wyłącznie czystymi i sprawnymi technicznie autobusami; w zakresie obowiązku przestrzegania przerywanego czasu pracy kierowców, co wszystko łącznie jest konieczne dla bezpiecznego i nieprzerwanego zaspokajania potrzeb ludności w zakresie transportu publicznego na stałych, regularnych i z góry zaplanowanych trasach komunikacyjnych w

komunikacji miejskiej na terenie miasta L. i w komunikacji międzymiastowej na terenie powiatu (...);

- - art. 233 k.p.c. poprzez pominięcie istotnych dowodów zgłoszonych przez powodową spółkę, mianowicie licencji Starosty (...), informacji z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nieruchomości objętych pozwem oraz ze zdjęć od 1 do 8 powołanych na okoliczność ich treści;
- - art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że obiektami i urządzeniami transportu publicznego są tylko przystanki, wiaty, dworce kolejowe i autobusowe, przystanie, gdy tymczasem ustawa o gospodarce nieruchomości i inne ustawy nie definiują w ten i tylko w ten sposób obiektów i urządzeń transportu publicznego;
- - art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie rozróżnienia na obiekty i urządzenia transportu publicznego, o których wprost jest mowa w art. 6 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, tj. tylko przystanki, wiaty, dworce kolejowe i autobusowe, przystanie oraz na inne obiekty i urządzenia jedynie służące realizacji transportu publicznego, pomimo że ustawa o gospodarce nieruchomości i inne ustawy nie wprowadzają takiego rozróżnienia.

Jednocześnie na podstawie art. 381 k.p.c. powódka domagała się:

- - przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, za stronę powodową prezesa zarządu K. Z., adres jak dla powodowej spółki, na okoliczność zabudowy i sposobu korzystania z nieruchomości objętych pozwem jako z obiektów i urządzeń transportu publicznego,
- - przeprowadzenia dowodu z dokumentów: licencji Starosty (...), informacji z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nieruchomości objętych pozwem oraz ze zdjęć od 1 do 8 powołanych na okoliczność ich treści, w szczególności zabudowy i sposobu korzystania z nieruchomości objętych pozwem jako z obiektów i urządzeń transportu publicznego.

Podnosząc te zarzuty powódka domagała się zmiany zaskarżonego wyroku w całości i ustalenia: stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego

nieruchomości położonej w L. oznaczonej geodezyjnie jako działka nr (...) o powierzchni 1737 m² objętej księgą wieczystą (...) z dotychczasowej 3% poprzez zastosowanie stawki 1% począwszy od 1 stycznia 2013 r. oraz – o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodowej spółki kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja strony powodowej podlega oddaleniu jako nieuzasadniona.

Na wstępie Sąd Apelacyjny zaznacza, że Sąd Okręgowy dokonał w sprawie wszystkich niezbędnych do jej rozstrzygnięcia ustaleń, które to ustalenia Sąd Apelacyjny uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne. Również oceny dowodów dokonał ten Sąd zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Odwoławczego z przyczyn podanych niżej prawidłowe jest też stanowisko prawne Sądu meriti, który uznał, że w tych konkretnych okolicznościach brak jest podstaw do obniżenia stawki procentowej opłaty z tytułu wieczystego użytkowania nieruchomości.

Odnosząc się na wstępie do zarzutów naruszenia prawa procesowego, to w ocenie Sądu Apelacyjnego nie są one uzasadnione.

To rzeczą powódki było przedstawienie wszystkich dowodów na uzasadnienie jej twierdzeń. Okoliczność na jakie cele nieruchomość jest wykorzystywana (jakie obiekty są na niej posadowione i czemu służą) została przez powódkę wykazana jej twierdzeniami i dokumentami, w tym również dokumentacją zdjęciową. Fakt wykorzystywania nieruchomości na cele szczegółowo przez powódkę opisane i udokumentowane nie był przez pozwaną kwestionowany. Zatem fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione zgodnie ze stanowiskiem powódki.

Wobec powyższego nie zachodziła konieczność dopuszczenia dowodu z przesłuchania w charakterze strony prezesa powodowej spółki. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że nie należy dopuszczać dowodu z przesłuchania stron, jeżeli za pomocą innych środków dowodowych sąd wyrobi sobie przekonanie co do stanu faktycznego i zgłoszonych przez stronę żądań. Dowód z przesłuchania stron jest dowodem posiłkowym przeprowadzanym tylko wtedy, gdy za pomocą innych środków dowodowych

nie można uzyskać wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a z taką sytuacją w sprawie nie mieliśmy do czynienia. Zatem wbrew wywodom apelacji Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się naruszenia w sprawie art. 299 k.p.c.

Chybiony jest też zarzut powódki co do naruszenia art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. Ocena, że wymienione przez powódkę obiekty sprzyjają czy też ułatwiają realizację celu publicznego jest prawidłowa i Sąd ten wyjaśnił z jakich przyczyn doszedł do takiego wniosku. Natomiast okoliczność czy owe obiekty stanowią urządzenia transportu publicznego nie wynika z samego stanowiska strony powodowej, lecz z przepisu art. 6 u.g.n., o czym będzie mowa poniżej.

Wbrew też zarzutom apelacji Sąd I instancji dopuścił dowód z licencji Starosty (...), wypisu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i dokumentacji zdjęciowej (protokół z rozprawy k. 213) i dokumenty te podlegały jego ocenie zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

W ocenie Sąd Apelacyjny, który jako Sąd merytoryczny ponownie przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd I instancji nie naruszył też prawa materialnego, w tym przepisów art. 72 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 6 pkt 1 w zw. z art. 81 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Uznanie przez ten Sąd, że korzystanie przez powódkę z nieruchomości na której bezspornie znajdują się (budynki biurowe, magazynowe, naprawcze, stacja diagnostyczna, stacja paliw, plac manewrowy i zajezdnia) jedynie sprzyja realizacji celu publicznego, lecz tym celem publicznym nie jest, w rozumieniu przepisu art. 6 pkt 1 u.g.n. – jest prawidłowe i znajduje oparcie w obowiązujących przepisach. Obiekty te niewątpliwie sprzyjają realizacji celu publicznego, lecz na nieruchomości gdzie są posadowione nie realizuje się celu publicznego. Z takim stanowiskiem Sądu I instancji należy się zgodzić, bowiem samo przekonanie powódki o ich faktycznej roli i użyteczności tu nie wystarczy. Zatem niewątpliwie istniejąca więź funkcjonalna pomiędzy tymi obiektami a wykonywaniem transportu publicznego, nie może przesądzać o tym, że obiekty posadowione na gruncie będącym w wieczystym użytkowaniu powoda są obiektami i urządzeniami transportu publicznego. Tu należy odwołać się do instytucji „celów publicznych” zdefiniowanej w art.

6 u.g.n. Trzeba też pamiętać, że interes publiczny jest pojęciem znacznie szerszym od celów publicznych. Cele publiczne zostały w sposób konkretny i zamknięty określone w art. 6 u.g.n., natomiast inne niż tam wskazane cele publiczne muszą być wyraźnie wskazane w odrębnych ustawach (art. 6 pkt 10 u.g.n.). Doktryna jest też zgodna co do tego, że przepis ten nie może być wykładany w sposób rozszerzający, a lista celów publicznych nie może być poszerzana w drodze wykładni. Cel publiczny nie jest pojęciem dowolnym i przy jego interpretacji nie należy odwoływać się do jego potocznego znaczenia. Zatem cel publiczny to cel dotyczący ogółu ludzi, służący ogółowi i dostępny dla wszystkich. Chodzi tu o nieograniczony krąg osób, który mógłby z tych obiektów korzystać, a więc o obiekty użyteczne dla ogółu społeczeństwa, czy też chociażby dla społeczności lokalnej. Tymczasem nie można uznać by pomieszczenia biurowe, magazynowe i techniczne czy też jeszcze inne wymienione przez powódkę, stanowiły obiekty dostępne ogółowi czy też były dostępne wszystkim mieszkańcom L.. Co też istotne nie każde zamierzenie, które można by zakwalifikować jako dotyczące ogółu czy dostępne dla wszystkich może być uznane za cel publiczny w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami, lecz tylko takie, które mieści się w katalogu celów publicznych zawartym w art. 6 u.g.n. W sprawie mamy do czynienia z obiektami należącymi do podmiotu gospodarczego – spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – która przy pomocy tych obiektów realizuje swoje zadania, w tym zapewnia transport publiczny. Obiekty te co już wyżej podkreślano, nie są dostępne dla wszystkich ani nawet dla lokalnej społeczności, a okoliczności, że przy ich pomocy powódka realizuje cel publiczny (zapewnia transport publiczny) nie może przesądzać o uznaniu, że służą one realizacji celu publicznego. Objaśnień tego znaczenia należy poszukiwać w na gruncie właściwej regulacji sektorowej; tu ustawy o drogach publicznych. Zatem celami publicznymi związanymi z drogami publicznymi jest budowa, utrzymanie i wykonywanie robót na drogach publicznych. Natomiast urządzenia i obiekty transportu publicznego to takie, które mają charakter powszechnie dostępnych i służą utrzymaniu prowadzenia transportu publicznego (dworce, przystanki, wiaty, porty, itp.). Obiekty te muszą służyć transportowi społecznemu aczkolwiek niekoniecznie muszą być związane z drogą. Natomiast magazyny, pomieszczenia biurowe, naprawcze, stacje paliw czy zajezdnie nie służą transportowi publicznemu w rozumieniu art. 6 u.g.n już chociażby z uwagi na brak

owego elementu dostępności i powszechności. Jak już wyżej wskazano samo powiązanie funkcjonalne nawet bezpośrednio tu nie wystarcza. Do kategorii celów publicznych nie zalicza się na przykład budowy obiektów i urzędzeń służących wytwarzaniu energii elektrycznej, tylko budowę i utrzymanie urzędzeń służących do przesyłania i dystrybucji energii aczkolwiek więc funkcjonalna jest tu niewątpliwa.

Reasumując powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji uznając, że nie występują w sprawie podstawy do obniżenia stawki procentowej wobec nie spełnienia przesłanki z art. 6 u.g.n. nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów. Wbrew też powódce Sąd ten uzasadnił należycie swe stanowisko i uzasadnienie to spełnia wszystkie wymogi z art. 328 § 2 k.p.c. Również apelująca nie wskazała jurydycznych argumentów, które przemawiałyby za uznaniem, że dokonana przez Sąd *meriti* wykładnia art. 6 u.g.n. jest niewłaściwa.

Powołanie się przez powódkę na odmienne stanowiska zawarte w orzeczeniach Sądów Rejonowych w M.i Z. oraz Sądu Okręgowego w L. (pismo powódki z dnia 7.11.2014 r. wraz z załącznikami) nie może skutkować uznaniem, że Sąd *meriti* w tej sprawie dokonał błędnej wykładni art. 6 i art. 72 u.g.n., bowiem każda sytuacja faktyczna jest inna i wymaga indywidualnej oceny w kontekście zapisów ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Skoro wszystkie zarzuty przywołane w apelacji powódki okazały się bezzasadne, to apelacja ta podlega oddaleniu stosownie do przepisu art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c. .

* * *

P R A W O   K A R N E

P R A W O   K A R N E   P R O C E S O W E

K O D E K S   P O S T Ę P O W A N I A   K A R N E G O

Postępowanie dowodowe

343.

art. 41 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 171 k.p.k.

Wyrok SA we Wrocławiu z 6 kwietnia 2016 r. (II AKa 58/16)

1. W sytuacji, gdy obrońca ma świadomość wystąpienia okoliczności uzasadniających wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy na podstawie art. 41 k.p.k., zaniechanie złożenia stosownego wniosku i podniesienie tej okoliczności dopiero w apelacji w formie zarzutu obrazy przepisu art. 41 k.p.k. wraz z żądaniem uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, naraża oskarżonych na ryzyko brania udziału w ponownym postępowaniu i związaną z tym ich dalszą stygmatyzację oraz poniesienie dodatkowych kosztów związanych z ponownym postępowaniem. Zbiór Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu stanowi zaś, że celem podejmowanych czynności zawodowych jest ochrona interesów klienta (§ 6) oraz dążenie do rozstrzygnięć pozwalających zaoszczędzić klientowi kosztów (§ 44), co wymaga prowadzenia działalności obrończej w sposób, który nie naraża interesów oskarżonych na zbędne ryzyko ponoszenia dodatkowych kosztów postępowania, w związku z uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

2. Z zasady obiektywizmu wynika bowiem dyrektywa, że sąd obowiązany jest badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Wymieniona dyrektywa jest wyrazem ustawowego postulatu, by podstawę rozstrzygnięcia stanowiły prawdziwe ustalenia faktyczne (art. 2 § 2 k.p.k.), co w postępowaniu sądowym osiągalne jest tylko wtedy, gdy przedmiotem rozpoznania jest cały materiał dowodowy ujawniony na rozprawie głównej, bez pominięcia

istotnych jego części.

3. Ujawnienie organowi powołanemu do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia, a także ujawnienie i przedstawienie wymienionemu organowi – niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie – istotnych okoliczności, nieznanymi dotychczas temu organowi, jest korzystne ze społecznego punktu widzenia, gdyż pozwala na realizację istoty zasady legalizmu, którą jest pociągnięcie do odpowiedzialności za popełnione przestępstwo każdego sprawcy, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie lub w prawie międzynarodowym (art. 10 § 2 k.p.k.).

4. Polskiemu procesowi karnemu nieznanym jest podział dowodów na pełnowartościowe, mniej wartościowe, czy niepełnowartościowe. Takiego jakościowego różnicowania dowodów zakazuje zasada swobodnej oceny dowodów, która wymaga skonfrontowania dowodu z wyjaśnieniami, w których pomawia się inne osoby, z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, a następnie dokonanie oceny wiarygodności tych wyjaśnień.

5. notatki służbowe funkcjonariuszy policji mogą być ujawnione na rozprawie i stanowić dowód w sprawie w zakresie, w jakim zawierają informacje o źródłach dowodowych i okolicznościach, które na podstawie środków dowodowych pochodzących od tych źródeł mogą być udowodnione.

6. Z treści przepisu art. 171 § 7 k.p.k. wynika, że warunkiem pozbawienia mocy dowodowej wyjaśnień, zeznań i oświadczeń jest złożenie ich w okolicznościach wyłączających swobodę wypowiedzi, porównywalnych do zakazów określonych w §5 tego przepisu. Tym samym, dla uznania, że przerywanie swobodnej wypowiedzi osoby przesłuchiwanej stanowi naruszenie dyskwalifikujące ten dowód, trzeba by uznać wymienioną okoliczność za porównywalną ze stosowaniem przymusu lub groźby bezprawnej lub stosowaniem hipnozy albo środków chemicznych lub technicznych wpływających na procesy psychiczne osoby przesłuchiwanej albo mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji jej organizmu w związku z przesłuchaniem, do czego nie ma wystarczających, racjonalnych podstaw.

7. Polski proces karny odrzuca legalną (ustawową, formalną) teorię dowodów,

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 r. sprawy:

1. P. S. oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 3 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18 § 2 kk w związku z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kk, art. 13 § 2 kk w związku z art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 263 § 2 kk, art. 258 § 3 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 157 § 1 kk i art. 159 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 57a § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk;

2. K. G. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk, art. 157 § 1 kk i art. 159 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 57a § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 171 § 1 kk;

3. D. K. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 157 § 1 kk i art. 159 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 57a § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z

art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w związku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk;

4. D. K. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18 § 2 kk w związku z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18 § 2 kk w związku z art. 157 § 1 kk i art. 159 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

5. A. Ł. oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk, art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

6. K. K. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk;

7. K. S. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk,

8. K. R. oskarżonej z art. 279 § 1 kk;

9. A. G. oskarżonej z art. 279 § 1 kk;

10. K. G. oskarżonego z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i prokuratora co do oskarżonych: K. G., D. K., D. K., A. Ł., K.S. i P. S. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 9 października 2015 r. sygn. akt III K 8/15 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. ustalił, że P. S. czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku, a przypisanego mu w punkcie XII części rozstrzygającej dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie VIII części wstępnej wyroku

- oraz wspólnie z K. G. i inną osobą,
- II. ustalił, że K. G. czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku, a przypisanego mu w punkcie XIX części rozstrzygającej dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie XVII części wstępnej wyroku oraz wspólnie z P. S. i inną osobą,
- III. ustalił, że K. G. czynów opisanych w punktach XVIII i XX części wstępnej wyroku, przypisanych mu w punkcie XVIII części rozstrzygającej dopuścił się będąc wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z 5 grudnia 2003 r., II K 328/03, za przestępstwa z art. 279§1 KK, z art. 263§2 KK, z art. 310§2 KK na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 18 czerwca 2003 r. do 27 października 2004 r., w związku z czym kwalifikuje ten czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 56 ust. 3 tej ustawy w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;
- IV. ustalił, że K. G. czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku, przypisanego mu w punkcie XX części rozstrzygającej dopuścił się będąc wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z 5 grudnia 2003 r., II K 328/03, za przestępstwa z art. 279§1 KK, z art. 263§2 KK, z art. 310§2 KK na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 18 czerwca 2003 r. do 27 października 2004 r., w związku z czym czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;
- V. ustalił, że K. G. czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku, przypisanego mu w punkcie XXI części rozstrzygającej dopuścił się będąc wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z 5 grudnia 2003 r., II K 328/03, za przestępstwa z art. 279§1 KK, z art. 263§2 KK, z art. 310§2 KK na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 18 czerwca 2003 r. do 27 października 2004 r., w związku z czym czyn ten kwalifikuje z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;
- VI. orzeczony w stosunku do K. G. w punkcie XVIII części rozstrzygającej, na podstawie art. 45§1 KK przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści

- majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw, ustalił na 28.500 zł.,
- VII. na podstawie art. 45§1 KK orzekł w stosunku do A. Ł. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa przypisanego mu w punkcie LXXIII części rozstrzygającej w kwocie 24.780 zł.,
- VIII. orzekł wobec P. S. za czyn przypisany mu w punkcie XIV części rozstrzygającej, K. G. za czyn przypisany mu w punkcie XXI części rozstrzygającej, D. K. za czyn przypisany mu w punkcie XXVIII części rozstrzygającej oraz K. R., A. G. i K. G. za czyn przypisany im w punkcie LXXVI części rozstrzygającej, solidarny obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz E. P. sp. z o.o. 90.446 zł., a na rzecz (...) S.A. 28.554 zł.,
- IX. uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do D. K. w punkcie XXVI części rozstrzygającej i w tym zakresie sprawę tego oskarżonego przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Raciborzu, stwierdzając, że kara łączna pozbawienia wolności wymierzona temu oskarżonemu w punkcie XXXII części rozstrzygającej utraciła moc;
- X. na podstawie art. 85§1 KK i art. 86§1 KK wymierzył D. K. za przestępstwa przypisane mu w punktach XXV, XXVII, XXVIII, XXIX, XXX, XXXI części rozstrzygającej karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- XI. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do D. K. oraz P. S., K. G., D. K., K. K., A. Ł., K. S., K. R., A. G. i K. G. utrzymał w mocy (...).

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem III K 8/15 z dnia 9 października 2015 r.

I. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że wiosną 2008 roku nie później niż do końca marca tego roku, na terenie Królestwa Holandii, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. przez użycie przemocy w postaci siły fizycznej wobec mężczyzny o nieustalonej tożsamości, zabrał w celu przywłaszczenia znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 4000 g o wartości 12.000 euro stanowiących równowartość 40.440 zł, tj. występku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 100 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 40.440 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej ustawy orzekł wobec tego oskarżonego nawiązkę w kwocie 2000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

II. oskarżonego P. S. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku,

III. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że wiosną 2009 roku w K. działając w zamiarze, aby M. K. dokonał czynu zabronionego polegającego na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego, nakłonił go do tego, aby udał się do miejscowości H. na terenie Królestwa Holandii po 4.000 g marihuany o nieustalonej wartości i przywiózł ją do Polski, tj. zbrodni z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę 30 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda,

IV. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w czasie i miejscu jak w pkt III sentencji wyroku, po dostarczeniu przez M. K. znacznej ilości marihuany, o której tam mowa odebrał ją od niego, po czym wprowadził do obrotu, przekazując ją innym nieustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę 50 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy orzekł wobec tego oskarżonego nawiązkę w kwocie 3000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

V. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt IV i V części wstępnej wyroku, uznając że dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. tj. co do każdego z nich zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu w zw. z art. 91 § 1 k.k.

wymierzył mu za oba te czyny karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę 300 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw w łącznej kwocie 70.000 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy wymierzył mu za te czyny nawiązkę w kwocie 5.000 zł,

VI. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie między lutym a marcem 2011 roku w R. w Królestwie Holandii, działając wspólnie i w porozumieniu z T. G. i M. K., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy nieustalonemu mężczyźnie o imieniu E., usiłował zabrać w celu przywłaszczenia znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 10.000 g amfetaminy o nieustalonej wartości lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia tego czynu z uwagi na to, że wskazana substancja nie była amfetaminą, tj. występku z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

VII. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w czasie i miejscu jak w pkt VI sentencji wyroku po przywiezieniu do Polski przez M. K. amfetaminy, o której tam mowa, usiłował wprowadzić ją do obrotu lecz zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia tego czynu z uwagi na to, że wskazana substancja nie była amfetaminą, tj. występku z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę 20 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda,

VIII. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie tego przepisu

wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

X. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt IX ppkt 1 i 2, pkt X i XII części wstępnej wyroku, przyjmując że wskazanych tam przestępstw dopuścił się czynem o charakterze ciągłym w okresie od I połowy 2010 r. do I połowy sierpnia 2012 r. w Z. S., M. i N. R. woj. D., tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę 300 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw wchodzących w skład czynu ciągłego w łącznej kwocie 66.400 zł oraz z mocy art. 70 ust. 4 cytowanej ustawy wymierza mu nawiązkę w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XI. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku, przyjmując iż dopuścił się go na przestrzeni kilku miesięcy 2011 roku, jak i że w ten sposób nabył nie mniej niż 50.000 g marihuany o nieustalonej wartości tj. zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i karę 300 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, zaś na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej ustawy orzekł wobec tego oskarżonego nawiązkę w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XII. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XIII. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku tj. występku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody przez uiszczenie na rzecz K. D. kwoty 1400 zł,

XIV. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez uiszczenie na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 90.446 zł, zaś na rzecz (...) kwoty 28.554 zł,

XV. oskarżonego P. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku tj. występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 3750 zł,

XVI. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu P. S. karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 700 stawek dziennych po 30 zł każda,

XVII. oskarżonego K. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XVII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XVIII. oskarżonego K. G. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt XVIII, XIX i XX części wstępnej wyroku, z tym że ustalił co do pkt XVIII, że w ten sposób wprowadził do obrotu nie mniej niż 900 g amfetaminy o wartości 13.500 zł, przyjmując iż dopuścił się ich czynem o charakterze ciągłym w latach 2009-2011 w M. i N. R. woj. d. tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu

karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw wchodzących w skład czynu ciągłego w łącznej kwocie 51.800 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy orzekł wobec niego nawiązkę w kwocie 6000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XIX. oskarżonego K. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXI części wstępnej wyroku tj. występku z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XX. oskarżonego K. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec tego oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez uiszczenie na rzecz K. D. kwoty 1.400 zł,

XXI. oskarżonego K. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXIII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, a nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez uiszczenie na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 90.446 zł, zaś na rzecz (...) kwoty 28.554 zł,

XXII. oskarżonego K. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXIV części wstępnej wyroku tj. występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 t. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z

popelnionego przestępstwa w kwocie 3000 zł,

XXIII. oskarżonego K. G. uznał za winnego popelnienia czynu opisanego w pkt XXV części wstępnej wyroku tj. występku z art. 171 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XXIV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. G. karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 30 zł każda,

XXV. oskarżonego D. K. uznał za winnego popelnienia czynu opisanego w pkt XXVI części wstępnej wyroku tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

XXVI. oskarżonego D. K. uznał za winnego popelnienia czynu opisanego w pkt XXVII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XXVII. oskarżonego D. K. uznał za winnego popelnienia czynu opisanego w pkt XXVIII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez uiszczenie na rzecz K. D. kwoty 1.400 zł,

XXVIII. oskarżonego D. K. uznał za winnego popelnienia czynu opisanego w pkt XXIX części wstępnej wyroku tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz (...) Sp. z o. o. kwoty 90.446 zł oraz na rzecz (...) kwoty 28.554 zł,

XXIX. oskarżonego D. K. uznał za winnego popelnienia czynu opisanego w pkt XXX części wstępnej wyroku tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o

przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 14.140 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej ustawy orzekł wobec niego nawiązkę w kwocie 2.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XXX. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXXI części wstępnej wyroku tj. występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 750 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej ustawy orzekł wobec niego nawiązkę w kwocie 600 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XXXI. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt XXXII-XXXIV części wstępnej wyroku ustalając, że dopuścił się ich czynem o charakterze ciągłym w okresie listopada i grudnia 2011 r. w Ś. i W. woj. d. w ten sposób, że działając w zorganizowanej grupie przestępczej wbrew przepisom art. 33-35 i art. 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii usiłował wprowadzić do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 100 g amfetaminy o wartości 700 zł, przekazując ją w tym celu M. J., zamierzonego celu nie osiągając z uwagi na jej zwrot po kilku dniach przez tegoż M. J., a następnie chcąc by uczestniczył on w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci nie mniej niż 150 g amfetaminy kilkakrotnie go do tego namawiał na skutek czego tenże M. J. wprowadził ją do obrotu w ten sposób, że celem dalszej odsprzedaży innej nieustalonej osobie na polecenie D. K., który mu amfetaminę w tej ilości przekazał, zawiózł ją do W. i ukrył w uzgodnionym miejscu tj. występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat

pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 1000 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej ustawy orzekł wobec niego nawiązkę w kwocie 3.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XXXII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył D. K. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 30 zł każda,

XXXIII. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXXV części wstępnej wyroku, ustalając iż dopuścił się go wiosną 2008 r. nie później niż do marca tego roku tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 42.220 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej ustawy orzekł wobec niego nawiązkę w kwocie 3.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XXXIV. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXXVI części wstępnej wyroku tj. zbrodni z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda,

XXXV. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt XXXVII-XXXIX części wstępnej wyroku, przyjmując że dopuścił się ich w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., jak i uzupełnił opis czynu XXXVII o stwierdzenie, że po dokonaniu dostawy wskazanej tam ilości marihuany nabyli ją następnie od niego za 100.000 zł P. S. i T. G. tj. co do czynów XXXVII i XXXVIII zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś co do czynu z pkt XXXIX zbrodni z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy i za wszystkie te czyny na podstawie art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat

pozbawienia wolności i karę 300 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda, oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w czynie XXXVII w kwocie 80.000 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej ustawy orzekł wobec niego za wszystkie te czyny nawiązkę w kwocie 3.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

XXXVI. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XL części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, że działając w ten sposób nakłonił P. S. do udziału w pobiciu S. J. tj. występku z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XXXVII. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XLI i XLII części wstępnej wyroku tj. występków z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu za każdy z tych czynów wymierzył mu kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

XXXVIII. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XLIII części wstępnej wyroku, przyjmując że stanowi on wypadek mniejszej wagi tj. występku z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 20 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda,
XXXIX. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył D. K. karę łączną w wysokości 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 350 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda,

LXXIII. oskarżonego A. Ł. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt LXXII i **LXXIII** części wstępnej wyroku, przyjmując że dopuścił się go czynem o charakterze ciągłym w okresie od lutego do czerwca 2010 r. na ternie Królestwa Holandii tj. zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 30 zł każda,

LXXIV. oskarżonego K. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt LXXIV części wstępnej wyroku tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o

przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 zł każda oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w wysokości 28.000 zł,

LXXV. oskarżonego K. S. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt LXXV i LXXVI części wstępnej wyroku, przyjmując iż dopuścił się ich czynem o charakterze ciągłym w okresie od kwietnia 2012 r. do 25 maja 2012 r. w B. i innych miejscowościach woj. d. tj. występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 zł każda, oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w wysokości 31.000 zł, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy orzeka wobec niego nawiązkę w kwocie 3.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

LXXVI. oskarżonych K. R., A. G. i K. G. uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w pkt LXXVII części wstępnej wyroku tj. występku z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył każdemu z nich kary po 1 (jednym) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny po 100 stawek dziennych po 30 zł każda, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec każdego z tych oskarżonych obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez uiszczenie na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 90.446 zł, zaś na rzecz (...) kwoty 28.554 zł,

LXXVII. na podstawie art. 69 § 1 i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przy zastosowaniu przepisu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec K. R., A. G. i Kr. G. warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, zaś na podstawie art. 73 § 1 k.k. orzekł wobec nich dozór kuratora sądowego,

LXXVIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

1. P. S. – od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia 2 grudnia 2009 r., od dnia

22 października 2013 r. do dnia 20 listopada 2013 r. oraz od dnia 5 maja 2014 do dnia 9 października 2015 r.

2. K. G.– od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia 2 grudnia 2009 r. oraz od dnia 20 stycznia 2014 r. do 20 sierpnia 2015 r.

3. D. K. – od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia 2 grudnia 2009 r. oraz od dnia 20 stycznia 2014 r. do dnia 11 czerwca 2015 r.,

4. D. K. – od dnia 23 kwietnia 2014 r. do dnia 1 lipca 2014 r.

5. A. Ł. – od dnia 27 maja 2014 r. do dnia 3 marca 2015 r.

6. K. S. – od dnia 8 lipca 2013 r. do dnia 30 stycznia 2014 r.,

LXXIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar grzywnien okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: K. R. i K. G. od dnia 1 grudnia 2009 r. do dnia 2 grudnia 2009 r. przyjmując iż jeden dzień aresztowania równoważny jest dwóm dziennym stawkom grzywny

LXXX. na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonym opłaty na rzecz Skarbu Państwa, a to M. K. w kwocie 2.100 zł, K. R., A. G. i K. G. w kwotach po 900 zł i obciążył ich wydatkami poniesionymi w sprawie przez Skarb Państwa w części ich dotyczącej tj. K. R. w wysokości 308,15 zł, A. G. w wysokości 308,15 zł i K. G. w wysokości 347,68 zł, zaś pozostałych oskarżonych zwolnił od uiszczenia kosztów sądowych w tym wydatków, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok zaskarżyła obrończyni P. S. adw. H. K. w zakresie dotyczącym punktów I, III – XVI rozstrzygnięcia, zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 41§1 KPK poprzez rozpoznanie sprawy przez sędziego, który podlega wyłączeniu, z uwagi na istnienie okoliczności, która wywołuje wątpliwość, co do jego bezstronności, z uwagi na procedowanie w sprawie, pomimo wcześniejszego wyrokowania wobec współoskarżonych, których sprawa została przekazana do odrębnego postępowania,
2. art. 7 i 410 KPK, poprzez przekroczenie swobodnej oceny zeznań świadków

(wcześniej oskarżonych), co do których zastosowano nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60§3 KK, gdy ocena tych okoliczności powinna być poddana wnikliwej konfrontacji z materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Apelująca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył także drugi obrońca z wyboru P. S. adw. M. B., w takim samym zakresie, co pierwszy z nich, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.

1. art. 41§1 KPK, poprzez rozpoznanie sprawy przez sędziego, który podlega wyłączeniu,
2. art. 7 i 410 KPK, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów z:
  - a. wyjaśnień T. G. i M. K. oraz
  - b. zeznań S. S.,
3. art. 5§2 KPK w zw. z art. 2§2 KPK, poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
4. art. 424§1 pkt 2 KPK, poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia,
5. art. 171§1 KPK, poprzez prowadzenie przesłuchania oskarżonej (tak w apelacji), innych oskarżonych i świadków w sposób uniemożliwiający im swobodne wypowiedzenie się,

II. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

- ad. pkt I wyroku – nieustaleniu danych pokrzywdzonego i nieprzesłuchaniu go, nieustaleniu ilości i wartości skradzionego środka odurzającego, nieustaleniu kuriera o imieniu G.,
- ad. pkt III, IV i V wyroku – ustaleniu okoliczności zdarzenia wyłącznie na podstawie ogólnikowych wyjaśnień M. K., nieustaleniu ciężaru i zawartości przesyłek, braku dowodów, że narkotyki zostały wprowadzone przez oskarżonego do obrotu, celem ich dalszej odsprzedaży i nieustalenia osób, którym zostały one przekazane,
- ad. pkt VI i VII wyroku – ustaleniu okoliczności zdarzenia wyłącznie na podstawie wyjaśnień T. G. i M. K., nieustaleniu i nieprzesłuchaniu pokrzywdzonego, pominięciu, że T. G. wyjaśnił, że pokrzywdzonemu nic nie zrobiliśmy, tylko krzyknęliśmy, że ma dać narkotyki, nie został pobity, zmienności wyjaśnień M. K., który początkowo podał, że

widział, jak P. S. i T. G. pobili E., a później się z tego wycofał,
ad. pkt VIII wyroku – nie odnalezieniu broni palnej, nieustaleniu miejsca zdarzenia, nie odnalezieniu śladów strzelania, tj. łusek,
ad. pkt IX wyroku – braku bezpośrednich dowodów na kierowniczą rolę oskarżonego, wydawanie przez niego poleceń innym oskarżonym, ich hierarchiczne podporządkowanie w ramach grupy, wpływanie przez oskarżonego na innych członków grupy, konsekwencje niepodporządkowania się jego poleceniom, nieuwzględnieniu, że żaden z oskarżonych i świadków nie wskazuje na istnienie grupy przestępczej, dokonaniu ustaleń na podstawie wyjaśnień T. G. i M. K., które są luźnym zlepkiem informacji, niepotwierdzonych innymi dowodami, braku dowodów na istnienie grupy przestępczej pomimo wieloletniej obserwacji oskarżonego przez policję,
ad. pkt X wyroku – dokonaniu ustaleń jedynie na podstawie wyjaśnień T. G. oraz brak bezpośrednich dowodów, że oskarżony nabył w Holandii, co najmniej 50 kg. marihuany,
ad. pkt XII wyroku – nieuwzględnieniu, że S. J. podał, że nie wie, kto go pobił i nie jest w stanie rozpoznać sprawców i nie rozpoznał oskarżonego, błędnej interpretacji zachowania tego świadka wobec M. K., pominięciu zeznań T. R.,
ad. pkt XIII wyroku – nieuwzględnieniu, że K. D. nie widział sprawców jego pobicia, a T. G. w tym zakresie złożył szczątkowe wyjaśnienia,
ad. pkt XIV wyroku – braku dowodów, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z K. G., D. K., K. R. i A.G. oraz na to, że dnia 28/29 planował kradzież bankomatu,
ad. pkt XV wyroku – nieujawnieniu w bilingach rozmów telefonicznych A. N. numeru telefonu P. S., nieustaleniu numerów telefonów, z których ten świadek kontaktował się, nieuwzględnieniu, że P. S. zeznał, że nie poznał osobiście N. z P.,

III. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 KK, poprzez orzeczenie w punkcie XIV obowiązku naprawienia szkody w całości, pomimo, że oskarżony nie wyrządził szkody, o której mowa w zarzucanym mu czynie, a nadto, zasądzenie odszkodowania ma charakter wielokrotny i dotyczy każdego z oskarżonych z osobna, a nie solidarnego charakteru.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. S. od

wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżyła obrończyni z wyboru D. K. adw. E. Ł. – K. w całości, co do winy oskarżonego, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 41§1 KPK, polegające na niewyłączeniu się od udziału w sprawie członków składu orzekającego, pomimo wystąpienia uzasadnionej obawy, co do ich bezstronności, związanej z udziałem w wydaniu orzeczenia w stosunku do P. G. i D. M., wobec których sprawa została wyłączona do odrębnego postępowania postanowieniem z 26 lutego 2015 r.,
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 170 KPK w zw. z art. 6 KPK, polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie M. Ł. i P. Ł., pomimo jego wcześniejszego uwzględnienia i wezwania tych świadków na rozprawę w dniu 18 sierpnia 2015 r., co ograniczyło prawo do obrony oskarżonego,
3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 7 KPK w zw. z art. 4 KPK i art. 5 KPK, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i przyjęciu przebiegu zdarzenia w sposób sprzeczny z zebranymi dowodami.

Apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył obrońca z wyboru D. K. adw. B. G. w zakresie dotyczącym punktów XXXIII – XXXIX rozstrzygnięcia, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 41§1 KPK, polegającą na niewyłączeniu się sądu od udziału w sprawie, pomimo istnienia okoliczności mogącej wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do jego bezstronności, wyrażającej się w wydaniu wyroku skazującego w trybie art. 387 KPK wobec D. M. i P. G.,

wobec których skazanie było oparte w całości na tych samych dowodach, na których sąd oparł wyrok wobec D. K., przez co wyraził pogląd, co do przewidywanego rozstrzygnięcia w sprawie,

2. art. 170§1 pkt 2 i 5 KPK w zw. z art. 202 KPK i art. 410 KPK, poprzez oddalenie wniosku oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii psychiatrycznej, na okoliczność ustalenia aktualnego stanu zdrowia oskarżonego i możliwości udziału w postępowaniu oraz stanu zdrowia w okresie objętym zarzutami, gdy z załączonej do akt karty informacyjnej leczenia szpitalnego wynika, że został poddany obserwacji psychiatrycznej i zalecono mu leczenie ambulatoryjne,

3. art. 31 ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, polegającą na prowadzeniu rozprawy w dniu 18 sierpnia 2015 r. pomimo niepouczenia nieobecnego oskarżonego o zmianie jego obowiązków i uprawnień,

4. art. 7 i art. 410 KPK, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz niedostrzeżenie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, skutkujące wieloma nieprawidłowościami, a zwłaszcza: 1. nieobiektywnym uznaniem, że pomówienia T. G. i M. K. są wystarczającym dowodem winy D. K., gdy nie stanowią one dowodu pełnowartościowego, gdyż nie były złożone spontanicznie, bezinteresownie, a w celu zmniejszenia własnej winy i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, co doprowadziło do skazania osoby niewinnej, 2. ustaleniem, że oskarżony zlecił pobicie S. J., gdy nawet pokrzywdzony temu zaprzeczył, 3. pominięciu zeznań A. A., który zaprzeczył spotkaniu z oskarżonym i M. K., o którym mówił w postępowaniu przygotowawczym,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że D. K. dopuścił się czynów zarzucanych mu w punktach XXXV – XLII aktu oskarżenia, a tym samym uznanie wersji przedstawionej przez M. K. i T. G..

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżyła obrończyni z wyboru A. Ł. adw. H. K. „w całości, tj. w punkcie LXXIII” (tak w apelacji), zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 41§1 KPK, poprzez rozpoznanie sprawy przez sędziego, który podlega wyłączeniu, z uwagi na istnienie okoliczności, która wywołuje wątpliwość, co do jego bezstronności, ze względu na procedowanie w sprawie, pomimo wcześniejszego wyrokowania wobec innych oskarżonych, których postępowanie zostało przekazane do odrębnego postępowania,
2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 i 410 KPK, przez przekroczenie swobodnej oceny zeznań świadków (wcześniej oskarżonych), co do których zastosowano nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60§3 KK, gdy ocena tych okoliczności powinna być poddana wnikliwej konfrontacji z materiałem dowodowym zebrany w sprawie,
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że oskarżony wiedział, że udostępnione przez niego narkotyki będą wykorzystane poza granicami Holandii, gdy prawidłowa ocena dowodów, nie pozwalała na taki wniosek.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. Ł. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył obrońca z urzędu K. K. adw. T. R., w stosunku do tego oskarżonego w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 i 7 KPK, przez nienależyte rozważenie całego materiału dowodowego, nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i bezkrytyczną ocenę wyjaśnień T. G., na których sąd oparł swe przekonanie o winie oskarżonego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu oskarżonego za winnego wprowadzenia do obrotu środków odurzających w postaci amfetaminy i marihuany, mimo braku

jakichkolwiek dowodów.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. K. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wymieniony wyrok zaskarżył obrońca z wyboru K. S. adw. M. L. w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie LXXV, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.

1. art. 41§1 KPK, polegającą na wydaniu wyroku przez ten sam skład orzekający, który na podstawie art. 387§1 i 2 KPK wydał wyrok w sprawie współoskarżonych P. G. i D. M., w wyłączonej sprawie III K 27/15, pomimo, że materiał dowodowy, na podstawie którego orzeczono o ich odpowiedzialności, w tym wyjaśnienia T. G., skorelowane w znacznej mierze z obciążającymi K. S. wyjaśnieniami M. K., stanowił podstawę dowodową orzeczenia o odpowiedzialności pozostałych oskarżonych, a zatem, skład, który dokonał oceny dowodów z wyjaśnień T. G. w odniesieniu do jednych oskarżonych, powinien być wyłączony od udziału w sprawie pozostałych oskarżonych, z uwagi na istnienie okoliczności, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do jego bezstronności,
2. art. 2§2 KPK, art. 4 KPK, art. 5§2 KPK, art. 7 KPK, art. 424§1 KPK polegającą na ustaleniach co do winy K. S. jedynie w oparciu o dowody obciążające go, zwłaszcza wyjaśnienia M. K., przy pominięciu okoliczności i dowodów świadczących na jego korzyść, poprzez przyjęcie, że wyjaśnienia K. S. wskazujące na motywację M. K. do pomawiania go, z uwagi na romans z O. K., nie zasługują na wiarę, natomiast na przydaniu takiego przymiotu wyjaśnieniom M. K., dążącego do uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 KK, a więc posiadającego interes w podawaniu informacji nieweryfikowalnych, przy ocenie których należało zachować daleko idącą ostrożność.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. S.,

ewentualnie, o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.

Wyrok zaskarżył obrońca z wyboru K. G., A. G. i K. G. adw. M. L., w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punktach XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XLVI, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 41§1 KPK, polegającą na wydaniu wyroku przez ten sam skład orzekający, który na podstawie art. 387§1 i 2 KPK wydał wyrok w sprawie P. G. i D. M., pomimo, że materiał dowodowy, na podstawie którego orzeczono o odpowiedzialności tych osób, w tym wyjaśnienia T. G., stanowił podstawę dowodową orzeczenia o odpowiedzialności pozostałych oskarżonych, a co za tym idzie, skład orzekający powinien być wyłączony od udziału w sprawie, z uwagi na istnienie okoliczności, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do jego bezstronności,

2. art. 2§2 KPK, art. 4 KPK, art. 5§2 KPK, art. 7 KPK, art. 410 KPK, art. 424§1 KPK, polegającą na poczynieniu ustaleń, co do winy K. G. jedynie na podstawie wyjaśnień T. G., przy pominięciu zeznań M. G. oraz przyjęciu, że wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę,

3. art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK i art. 424§1 KPK, polegającą na wydaniu wyroku w stosunku do K. G., A. G. i K. G. na podstawie:

- bilingu rozmów, które oskarżeni wykonywali między sobą w czasie, gdy dokonywano kradzieży bankomatu,

- zeznań S. S., który nie uczestniczył w żadnym z wydarzeń związanych ze sprawą, w stosunku do K. G. na podstawie:

- wyjaśnień T. G., przy pominięciu zeznań pokrzywdzonego K. D.,

- zeznań A. N., gdy nie był on w stanie określić nawet w przybliżeniu rodzaju i koloru samochodu, jakim jeździł oskarżony,

w stosunku do A. G. na podstawie:

- zeznań A. K., który podał, że nie jest w stanie rozpoznać oskarżonej, jako pasażerki auta prowadzonego przez K. R.,

- zeznań T. K., który przesłuchany kilka dni po zdarzeniu nie rozpoznał oskarżonej, a uczynił to po upływie kilku lat,
w stosunku do K. G. na podstawie:

- zeznań M. F., gdy nie wynika z nich, że oskarżony korzystał z auta służbowego w nocy z 11 na 12 sierpnia 2009 r.

4. art. 410 KPK, polegającą na pominięciu zeznań S. J.,

II. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 45§1 KK, poprzez orzeczenie wobec K. G. przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętych z przestępstw, których mowa w punktach XVIII, XIX i XX części wstępnej wyroku w łącznej kwocie 51.800 zł., pomimo ustalenia, że oskarżony wprowadził do obrotu o 1 kg. amfetaminy mniej, niż w przedstawionym zarzucie,

2. art. 46§1 KK, poprzez orzeczenie wobec K. G., A. G. i K. G. obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie XXIII i LXXVII części wstępnej, przez uiszczenie przez każde z nich na rzecz sp. (...) 90.446 zł, a na rzecz (...) 28.554 zł, tj. łącznie 119.000 zł, przy jednoczesnym ustaleniu straty poniesionej przez sp. (...) w wysokości 118.000 zł.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że numer telefonu (...), który współpracował w dniu 11 sierpnia 2009 r. o godz. 23,47 z aparatem stacjonarnym o numerze (...), po czym wymieniono w nim kartę z numerem telefonu, z którego wykonano fałszywe zawiadomienie, należał do K. G..

Apelujący wniósł o uniewinnienie K. G. od zarzuconych mu czynów, z wyjątkiem opisanego w punkcie XXV części wstępnej wyroku oraz uniewinnienie A. G. i K. G. od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył obrońca z wyboru K. R. adw. M. B., w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w LXXVI, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.

1. art. 41§1 KPK poprzez rozpoznanie sprawy przez sędziego podlegającego wyłączeniu z uwagi na istnienie okoliczności, która wywołuje uzasadnioną wątpliwość, co do jego bezstronności, z uwagi na procedowanie w sprawie, pomimo wcześniejszego wyrokowania wobec innych współoskarżonych, których postępowanie zostało przekazane do odrębnego rozpoznania, a sąd przeprowadził postępowanie w sprawie III K 27/15 z udziałem P. G. i D. M. właściwie „w toku” niniejszej sprawy, od samego początku okazując, że wyjaśnienia T. G., który pomawia innych oskarżonych, w tym D. M., są dla sądu wiarygodne,

2. art. 7 KPK i art. 410 KPK przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów z:

- zeznań T. G. i M. K. (wcześniej współoskarżonych – tak w apelacji), co do których zastosowano nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60§3 KK, poprzez nadanie im waloru wiarygodności w sytuacji, gdy ocena ich wyjaśnień powinna być poddana wnikliwej konfrontacji z innymi dowodami, gdyż zeznania tych świadków (tak w apelacji) nie stanowią pomówienia oskarżonej, przy ich ocenie należało zwrócić uwagę na to, czy są one przyznane przez oskarżoną, są konsekwentne oraz zgodne, co do zasady i szczegółów w kolejnych relacjach, gdy sąd nie czyni wymaganych ocen, w szczególności, że wymienione osoby nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia, a ich wiedza o kradzieży bankomatu opiera się na relacjach P. S., który nie przypisuje żadnej roli K. R., a T. G. zeznał, że nie miała ona nic wspólnego z kradzieżą bankomatu,

- zeznań S. S., poprzez nadanie im waloru wiarygodności, gdy nie był on bezpośrednim świadkiem zdarzeń, nie brał udziału w czynnościach operacyjnych, a jedynie w śledztwie, wyciągnięte przez niego wnioski są dowolnymi twierdzeniami niepopartymi innymi dowodami, stanowią jedynie „pokojarzenie faktów”, świadek nie podał skąd wzięły się w notatkach służbowych numery telefonów, numeru IMEI, ani w jaki sposób, na podstawie bilingów rozmów został ustalony przebieg wydarzeń, odmówił odpowiedzi na pytania dotyczące czynności operacyjnych stanowiących podstawę do sporządzenia notatki z k. 118, nie miał wiedzy o samochodzie, jakim poruszali się sprawcy kradzieży bankomatu,

- art. 171§1 KPK poprzez przesłuchiwanie na rozprawie oskarżonej, innych oskarżonych oraz świadków w sposób uniemożliwiający im swobodne wypowiedzenie się, przerywanie składanych wyjaśnień lub zeznań, zadawanie pytań innym osobom

przesłuchiwanym, co wpływało na swobodne wypowiedzi, a w konsekwencji prowadziło do wadliwości przeprowadzonych czynności i niemożliwości uznania ich za dowody,

- art. 4 KPK, 7 KPK i 410 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i oceny wszelkich dowodów na niekorzyść oskarżonej oraz uznanie, że pomimo braku bezpośrednich dowodów winy i sprawstwa, zgromadzone dowody w postaci luźnych poszlak, stanowią nieprzerwany ciąg dowodów, które tworzą jedyną możliwą wersję wydarzeń, pomimo, że wersja podana przez oskarżoną znajduje uzasadnienie w zgromadzonych dowodach,

II. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że K.R. w nocy z 11/12 sierpnia 2009 r., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., K. G., D. K., A. G. i K. G., zabrała w celu przywłaszczenia bankomat z zawartością 99.500 zł, powodując szkodę w sp. (...) w łącznej wysokości 118.000 zł, gdy:

- brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających działanie oskarżonej wspólnie i w porozumieniu z wymienionymi osobami,

- prokuratura umorzyła postępowanie, a później nie uzyskano przekonującego dowodu potwierdzającego udział oskarżonej w tym zdarzeniu,

- brak jakichkolwiek dowodów, że oskarżona 12 sierpnia 2009 r. telefonowała na numer (...) ze zgłoszeniem awantury domowej w H., celem skierowania tam patrolu policji oraz żadnego dowodu, że z telefonu podanego w notatce służbowej połączenie wykonała oskarżona lub A. G. oraz do kogo należał ten telefon,

- nieprawidłowa ocena zeznań M. W., który podał, że nie sprawdzał danych osoby zgłaszających interwencję oraz zeznań S. S., który nie podał osoby zgłaszającej awanturę w H.,

- ustalenie, że w samochodzie, który prowadziła oskarżona pasażerką była A. G., choć M. W. zeznał, że nie przyglądał się pasażerce, W. S. zeznała, że nie wie, co wtedy robiła, a K. R. i A. G. konsekwentnie zaprzeczały, że jeździły razem samochodem,

- ustalenie, że w samochodzie, który prowadziła oskarżona znajdowały się fotele wymontowane z samochodu (...),

- ustalenie przysporzenia majątkowego w majątku oskarżonej z popełnienia tego przestępstwa, gdy nie ustalono, że osiągnęła jakąkolwiek korzyść,

III. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, tj. przepisu art. 174 KPK, poprzez jednostronną, dowolną i bezkrytyczną analizę zebranego materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonej i oparcia ustaleń na notatkach służbowych policjantów (k. 68, 69, 217, 218),

IV. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424§1 pkt 1 KPK uniemożliwiającą kontrolę instancyjną poprzez brak wskazania w uzasadnieniu, na czym sąd oparł się dokonując oceny dowodów, dlaczego odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym i jakie dowody stały się ostatecznie podstawą ustaleń faktycznych, przy jednoczesnym braku wskazania podstaw dowodowych powyższych ustaleń, których nie ma w uzasadnieniu, w szczególności analizy notatek służbowych, bilingów, połączeń telefonicznych oraz legalności ich wprowadzenia do postępowania,

V. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 KK poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz sp. (...) oraz (...), pomimo, że oskarżona nie wyrządziła szkody, nie brała udziału w przestępstwie, a zasądzenie odszkodowania dotyczy każdego z oskarżonych z osobna i nie ma charakteru solidarnego,

VI. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5§2 KPK poprzez nierozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonej, pomimo, że nie ustalono nierozzerwalnego łańcucha poszlak.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. R. od czynu z pkt LXXVII, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.

Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy zaskarżył także oskarżyciel publiczny, tj. Prokurator Apelacyjny we Wrocławiu, w części dotyczącej orzeczenia o karze w stosunku do P. S., K. G., D. K., D. K., A. Ł. i K. S. na ich niekorzyść, zarzucając:

I. obrazę prawa materialnego, tj.

1. art. 64§1 KK, polegającą na jego niezastosowaniu wobec K.G., co do czynów wymienionych w punktach XVIII, XX, XXII i XXIII części wstępnej wyroku, mimo, że dopuścił się ich będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach

Śląskich z 5.12.2003 r., II K 328/03, za czyn z art. 279§1 KK, z art. 263§2 KK i art. 310§1 KK na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 18.06.2003 r. do 27.10.2004 r.,

2. art. 65§1 KK, polegającą na jego niezastosowaniu wobec A. Ł., co do czynów wymienionych w punktach LXXII i LXXIII części wstępnej wyroku, uznanych przez sąd za jeden czyn ciągły, mimo, że dopuścił się go dostarczając trzykrotnie kolejne partie narkotyków, a zatem czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu,

3. art. 45§1 KK, polegającą na jego niezastosowaniu w odniesieniu do A. Ł. w punkcie LXXXIII części dyspozytywnej wyroku, mimo, że obligatoryjny charakter tej normy zobowiązywał do orzeczenia przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w punkcie LXXVII tiret 1 części wstępnej wyroku w wysokości 24.780 zł.,

4. art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na przyjęciu w punkcie XXXVIII części dyspozytywnej wyroku wypadku mniejszej wagi, gdy okoliczności podmiotowo – przedmiotowe przestępstwa wskazują, że D. K. dopuścił się tego czynu w typie podstawowym, a nie uprzywilejowanym,

II. rażąco niewspółmierność kar wymierzonych P. S., K. G. i D.K., polegającą na niedostatecznym uwzględnieniu:

1. wagi zarzuconych im czynów, odznaczających się bardzo wysoką społeczną szkodliwością, z uwagi na ingerowanie w porządek publiczny państwa i jego bezpieczeństwo, bezpieczeństwo obywateli oraz w zdrowie publiczne,

2. ich istotnej roli w działalności zorganizowanej grupy przestępczej,

3. dużych ilości dostarczonych oraz wprowadzonych do obrotu narkotyków,

4. działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w okresie 4 lat,

5. działania w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych oraz uczynienia sobie z popełnianych przestępstw stałego źródła dochodu, przynoszącego duże nielegalne zyski ze szkodą dla społeczeństwa,

6. ich przeszłości kryminalnej, w tym karalności za przestępstwa podobne, z wyjątkiem niekaranego D. K.,

7. trybu ich życia, tj. utrzymywania się w części z procederu narkotykowego i popełniania

innych przestępstw,

przy jednoczesnym przecenieniu opinii środowiskowych o nich oraz braku innych okoliczności łagodzących i wymierzeniu zbyt niskich kar, gdy prawidłowa ocena okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynów, względ na okoliczności ich popełnienia oraz na osobowość oskarżonych, a także na występowanie wielu istotnych okoliczności obciążających nagromadzonych w sprawie, przemawia za wymierzeniem im wyższych kar,

III. rażąco niewspółmierność kar wymierzonych D. K., A. Ł. i K. S., polegającą na niedostatecznym uwzględnieniu:

1. wagi zarzucanych im czynów, odznaczających się wysoką szkodliwością społeczną, z uwagi na ingerowanie w porządek publiczny państwa i jego bezpieczeństwo, bezpieczeństwo obywateli oraz w zdrowie publiczne,
2. dużych ilości dostarczonych oraz wprowadzonych do obrotu narkotyków,
3. działania w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych oraz uczynienia sobie z popełnianych przestępstw stałego źródła dochodu, przynoszącego duże nielegalne zyski ze szkodą dla społeczeństwa,
4. ich przeszłości kryminalnej,
5. ich powrotu do przestępstwa w niedługim czasie od skazania,
6. trybu ich życia, tj. utrzymywania się w części z procederu narkotykowego i popełniania innych przestępstw,

przy jednoczesnym przecenieniu opinii środowiskowych o nich oraz braku innych okoliczności łagodzących i wymierzeniu zbyt niskich kar, gdy prawidłowa ocena okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynów, względ na okoliczności ich popełnienia oraz na osobowość oskarżonych, a także na występowanie wielu istotnych okoliczności obciążających nagromadzonych w sprawie, przemawia za wymierzeniem im wyższych kar.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

1. uzupełnienie opisu i kwalifikacji prawnej czynów wymienionych w punktach XVIII (z wyjątkiem czynu z punktu XIX części wstępnej wyroku), XX i XXI części

- rozstrzygającej o przepis art. 64§1 KK,
2. uzupełnienie opisu i kwalifikacji prawnej czynu wymienionego w punkcie LXXIII części rozstrzygającej wyroku o czynienie z jego popełnienia stałego źródła dochodu, tj. o przepis art. 65§1 KK,
  3. uzupełnienie punktu LXXVIII części rozstrzygającej o przypadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez A. Ł. w kwocie 24.780 zł,
  4. wyeliminowanie z opisu czynu wymienionego w punkcie XXXVIII wypadku mniejszej wagi i przyjęcie przepisu art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
  5. orzeczenie wobec P. S., K. G., D. K., D. K., A. Ł. i K. S. kar jednostkowych pozbawienia wolności i kar grzywny oraz kar łącznych i nawiązek, w wymiarze wnioskowanym przez oskarżyciela publicznego na rozprawie z 23 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Najpoważniejszym zarzutem, wskazującym na uchybienie dyskwalifikujące zaskarżony wyrok i powodujące konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego, jest obraza przepisu art. 41§1 KPK. Zarzut ten został postawiony we wszystkich apelacjach, z wyjątkiem pochodzącej od K. K.. Wspólnym elementem wszystkich zarzutów jest okoliczność, że rozstrzygnięcie o odpowiedzialności P. G. i D. M. nastąpiło na podstawie tych samych dowodów, co rozstrzygnięcie o odpowiedzialności pozostałych oskarżonych, co budzi uzasadnioną wątpliwość, co do bezstronności składu orzekającego w rozpoznawanej sprawie. W poszczególnych apelacjach *ratio* zarzutu przedstawiano następująco:

- w apelacji P. S. – sąd okazał, że wyjaśnienia T. G. są wiarygodne,
- w apelacji K. S. - dowody, na podstawie których skazano P. G. i D. M., w tym wyjaśnienia T. G., skorelowane z wyjaśnieniami M. K., stanowiły podstawę skazania K. S. i pozostałych oskarżonych,
- w apelacji K. R. - sąd okazał, że wyjaśnienia T. G. są wiarygodne,
- w apelacji A. Ł. – P. G. i D. M. obciążali oskarżonego, co wskazuje na istotny wpływ ich skazania na treść wyroku wydanego wobec A. Ł.,

- w apelacji D. K. - skazanie D. M. i P. G. było oparte w całości na tych samych dowodach, na których sąd oparł wyrok wobec tego oskarżonego,
- w apelacji D. K. - sąd rozpoznał sprawę P. G. i D. M., która pozostaje w ścisłym powiązaniu ze sprawą oskarżonego K.,
- w apelacji K. G., A. G. i K. G. - dowody, na podstawie których skazano P. G. i D. M., w szczególności wyjaśnienia T. G., stanowiły podstawę dowodową skazania pozostałych oskarżonych, a więc sąd ocenił wyjaśnienia tego oskarżonego.

Zważyć więc należy, że na rozprawie w dniu 26 lutego 2015 r., po otwarciu przewodu sądowego wyjaśnienia złożył D.M., w których przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa i podtrzymał wyjaśnienia ze śledztwa. Następnie odczytano wyjaśnienia złożone przez tego oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym na k. 1480 (protokół przesłuchania z 24.02.2014 r.), w których podał, że sprzedał T. G. narkotyki, na czym zarobił około 2000 zł., po czym D. M. złożył oświadczenie podtrzymujące te wyjaśnienia. Odczytano kolejne wyjaśnienia oskarżonego z k. 1513 – 1514 (protokół przesłuchania z 29.04.2014 r.), w których oskarżony złożył wniosek o skazanie bez rozprawy, a następnie wyjaśnienia z k. 442 – 443 złożone w trakcie konfrontacji tego oskarżonego z T. G., który przyznał, że kupił od D. M. dwa razy po 100 tabletek ekstazy, dwa razy po 100 gramów marihuany oraz 50 gramów amfetaminy, co potwierdził D. M.. Następnie, na pytanie sądu D. M. złożył krótkie wyjaśnienia dotyczące sprzedaży narkotyków T. G., po czym, również na pytanie sądu – T. G. podtrzymał swoje wyjaśnienia, odnośnie do tych okoliczności. W związku z tym, odczytano fragmenty wyjaśnień T. G. z k. 344 oraz z k. 368, dotyczące nabycia narkotyków od D. M..

W dalszej kolejności wyjaśnienia złożył P.G., który przyznał się do przedstawionego mu zarzutu i podtrzymał wyjaśnienia ze śledztwa. W związku z tym, odczytano wyjaśnienia na k. 1523 – 1524 (protokół przesłuchania z 24.02.2014 r.), w których przyznał się do przedstawionego mu zarzutu i podał, że chce wyroku skazującego bez rozprawy. Na pytanie sądu, T. G. potwierdził, że kilka razy sprzedał bratu narkotyki.

W takim stanie rzeczy, sąd postanowił na podstawie art. 387§1 i 2 KPK wydać wyrok w stosunku do P. G. i D. M. i w tym celu ujawnić dowody zawnioskowane w akcie

oskarżenia, w zakresie dotyczącym czynów opisanych w punktach LXXII i LXXIII aktu oskarżenia. W pierwszym punkcie, P. G. został oskarżony o to, że od września do października 2012 r. oraz od lutego do marca 2013 r. w N. R., pięciokrotnie wprowadził do obrotu znaczną ilość marihuany, tj. nie mniej niż 500 gramów o wartości 7.800 zł., w ten sposób, że nabył ją od T.G. celem dalszej odsprzedaży, po czym zbył nieustalonym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 KK w zw. z art. 65§1 KK. W drugim punkcie D. M. oskarżony został o to, że w 2009 r. w N. R., kilka razy wprowadził do obrotu narkotyki, w tym marihuanę, łącznie 200 gramów o wartości 4000 zł., 50 gramów amfetaminy o wartości 900 zł., 200 tabletek ekstazy o wartości 1200 zł., w ten sposób, że zbył je T. G., celem odsprzedaży innym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 KK w zw. z art. 65§1 KK.

Wynika stąd, że przedmiotem oceny sądu pierwszej instancji były wyłącznie dowody z wyjaśnień D. M., P. G. oraz T. G. dotyczące wymienionych zarzutów. Sąd a quo nie ujawnił, a tym samym nie ocenił wyjaśnień T. G. dotyczących innych oskarżonych i przedstawionych im zarzutów. Zawarte w apelacjach oskarżonych P. S., K. S., K. R., A. Ł., D. K., D. K., K. G., A. G. i K. G. twierdzenia, że dowody, na podstawie których skazano P. G. i D. M., w szczególności wyjaśnienia T. G., stanowiły podstawę dowodową skazania pozostałych oskarżonych, rozmijają się z prawdą, a w konsekwencji są bezpodstawne.

Przypomnieć więc należy, że z orzeczeń SN i sądów apelacyjnych cytowanych w wymienionych apelacjach wynika, że sędzia orzekający w sprawie danego oskarżonego nie powinien następnie orzekać odnośnie do innych oskarżonych, jeżeli miałby się opierać na tym samym materiale dowodowym. Przy ocenie zaistnienia uzasadnionych wątpliwości, co do bezstronności sądu znaczenie ma jednak nie tylko ocena bezstronności w jej subiektywnym aspekcie, ale także ocena standardu bezstronności obiektywnej i zewnętrznej. Orzeczenie o winie osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa prowadzić może do wytworzenia przeświadczenia, choćby niesłusznego, że sprawa jest dla oskarżonego przegrana już w momencie jej rozpoczęcia. Sędzia będzie więc postrzegany jako osoba, która ma wyrobiony pogląd w danej sprawie przed jej rozpoczęciem. Takie wnioski wynikają m.in. z uchwały SN z 26.4.2007 r., I KZP 9/07, OSNKW 2007, Nr 5, poz.

39, w której przyjęto, że „w wypadku, gdy materiał dowodowy, na podstawie którego orzeczono w przedmiocie odpowiedzialności karnej jednego ze sprawców czynu, miałby stanowić podstawę dowodową orzeczenia w przedmiocie odpowiedzialności karnej także i innego współsprawcy (podżegacza lub pomocnika) tego samego czynu, sędzia, który dokonał oceny dowodów w odniesieniu do jednej z tych osób, powinien być wyłączony od udziału w sprawie dotyczącej pozostałych, z uwagi na istnienie okoliczności, która «mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności» w rozumieniu art. 41§1 KPK”. W uzasadnieniu tej uchwały wskazuje się, że powyższa teza odnosi się także do sytuacji, w których sędzia orzeka w sprawie osoby, której zarzuca się inny czyn niż czyn przypisany osobie uprzednio osądzonej przez danego sędziego, ale istnieje między tymi czynami ścisły związek.

Zbieżny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu. Mianowicie, że uzasadnioną wątpliwość, co do bezstronności sędziego należy wiązać z taką sytuacją, w której sędzia przed wydaniem wyroku, niejako z góry zajął określone stanowisko, co do istoty sprawy. Będzie to miało miejsce zwłaszcza wówczas, gdy sąd z udziałem owego sędziego przyjął współudział określonej osoby w popełnieniu przestępstwa (w postępowaniu, w którym ta osoba nie została oskarżona), a następnie brał udział w rozpoznaniu sprawy tej osoby, w postępowaniu, w którym została oskarżona. Jeżeli więc, w składzie sądu brał udział sędzia, który wcześniej, na podstawie identycznego (tożsamego) materiału dowodowego wydał wyrok w stosunku do osób współdziałających z oskarżonym, a także względem innych oskarżonych, w którym przesądził sprawstwo oskarżonego i jego rolę w przestępstwie, nie sposób przyjąć, by ten sam sędzia w drugiej sprawie dokonał odmiennej oceny dowodów. Dla uniknięcia zarzutu stronniczego rozpoznania kwestii odpowiedzialności oskarżonego w drugiej sprawie, sędzia ten powinien być wyłączony od rozpoznania tej sprawy (wyr. SA we Wrocławiu z 31.05.2010 r., II AKa 103/10, Prok. i Pr. 2011, nr 4, poz. 18).

Lektura wymienionych, a także innych judykatów cytowanych w przywołanych apelacjach nie pozostawia wątpliwości, że kwestią fundamentalną dla oceny standardu bezstronności sędziego w omawianych sytuacjach jest orzekanie, na podstawie tego samego materiału dowodowego. Dla uznania, że w rozpoznawanej sprawie sędziowie składu orzekającego naruszyli standard bezstronności należałoby wykazać, że podstawę orzeczenia

o odpowiedzialności karnej P. S., K. S., K. R., A. Ł., D. K., D. K., K. G., A. G. i K. G. stanowił ten sam materiał dowodowy, który stanowił podstawę orzeczenia o odpowiedzialności D. M. i P. G.. W razie wykazania tej okoliczności, sędziowie, którzy dokonali oceny dowodów w odniesieniu do D. M. i P. G., powinni być wyłączeni od rozpoznawania sprawy dalszych oskarżonych. Tymczasem, taka okoliczność nie miała miejsca. Z protokołu rozprawy z dnia 26 lutego 2015 r. wynika, że o odpowiedzialności D. M. i P. G. sąd orzekł na podstawie zupełnie innych dowodów, niż o odpowiedzialności apelujących oskarżonych. To wszystko sprawia, że zarzut obrazy przepisu art. 41§1 KPK jest bezzasadny.

Niezależnie od tego, zważyć należy, że z treści wniesionych apelacji wynika, że obrońcy oskarżonych od 26 lutego 2015 r. byli przekonani o konieczności wyłączenia się przewodniczącego składu orzekającego od rozpoznania sprawy III K 8/15. Pomimo to, żaden z nich nie złożył wniosku o wyłączenie tego sędziego, choć podlegał on rozpoznaniu, gdyż przyczyna wyłączenia powstała dopiero po rozpoczęciu przewodu sądowego w wymienionej sprawie. Takie zachowanie jest, co najmniej nielojalne w stosunku do oskarżonych. W sytuacji, gdy obrońca ma świadomość wystąpienia okoliczności uzasadniających wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy na podstawie art. 41 KPK, zaniechanie złożenia stosownego wniosku i podniesienie tej okoliczności dopiero w apelacji w formie zarzutu obrazy przepisu art. 41 KPK wraz z żądaniem uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, naraża oskarżonych na ryzyko brania udziału w ponownym postępowaniu i związaną z tym ich dalszą stygmatyzację oraz poniesienie dodatkowych kosztów związanych z ponownym postępowaniem. Zbiór Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu stanowi zaś, że celem podejmowanych czynności zawodowych jest ochrona interesów klienta (§6) oraz dążenie do rozstrzygnięć pozwalających zaoszczędzić klientowi kosztów (§44), co wymaga prowadzenia działalności obrończej w sposób, który nie naraża interesów oskarżonych na zbędne ryzyko ponoszenia dodatkowych kosztów postępowania, w związku z uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Jako niezasadne należy ocenić zarzuty obrazy przepisów art. 4, 7 i 410 KPK

sformułowane w apelacjach P. S., K. G., A. G. i K. G., D. K., D. K., A. Ł., K. K., K. S., K. R.. Elementem wspólnym dla wszystkich wymienionych apelacji, odnoszącym się do zarzutu obrazy przepisu art. 4 KPK jest twierdzenie, że ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wyroku dokonane zostały jedynie na podstawie dowodów obciążających, a więc zasadniczo wyjaśnień T. G. i M. K., przy pominięciu okoliczności i dowodów świadczących na korzyść oskarżonych. Z treści tych zarzutów wynika, że sąd a quo nieobiektywnie rozstrzygnął o przedmiocie procesu, gdyż ustalając fakty relewantne dla odpowiedzialności wymienionych apelujących oparł się na wyjaśnieniach T. G. i M. K.. Świadczy to jednak o całkowicie opacznym rozumieniu zasady obiektywizmu. Nieporozumieniem jest oczekiwanie, że sąd rozpozna sprawę jedynie na podstawie okoliczności korzystnych dla oskarżonego lub przeciwnie, korzystnych dla oskarżyciela. Z zasady obiektywizmu wynika bowiem dyrektywa, że sąd obowiązany jest badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Wymieniona dyrektywa jest wyrazem ustawowego postulatu, by podstawę rozstrzygnięcia stanowiły prawdziwe ustalenia faktyczne (art. 2§2 KPK), co w postępowaniu sądowym osiągalne jest tylko wtedy, gdy przedmiotem rozpoznania jest cały materiał dowodowy ujawniony na rozprawie głównej, bez pominięcia istotnych jego części. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zaś, że sąd a quo rozpoznał sprawę, biorąc pod uwagę okoliczności korzystne i niekorzystne dla oskarżonych, stosownie do dyrektywy wyrażonej w art. 4 KPK. Inną kwestią jest zaś ocena przeprowadzonych dowodów i ustalenie na ich podstawie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonych.

Poza tym, ze względu na gwarancyjny charakter zasady obiektywizmu, dla wykazania jej obrazy, konieczne jest wskazanie naruszenia konkretnej normy procesowej, czego w żadnej apelacji nie uczyniono. Przepis art. 4 KPK wyraża wszak jedynie ogólną zasadę postępowania, nie nakazując, ani nie zakazując sądowi konkretnego sposobu procedowania, co w konsekwencji sprawia, że naruszenie art. 4 KPK nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego.

Elementem wspólnym zarzutu obrazy przepisu art. 7 KPK jest twierdzenie, że ustalenia poczynione na podstawie wyjaśnień T. G. i M. K. nie zostały zweryfikowane za

pomocą innych dowodów. Wyjaśnienia tych oskarżonych nie są wystarczającym i pełnowartościowym dowodem winy pozostałych oskarżonych, ponieważ nie zostały złożone spontanicznie, bezinteresownie, ale w celu zmniejszenia własnej winy. Nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach. Dodaje się, że dowolna ocena materiału dowodowego wynika stąd, że sąd dał wiarę wyjaśnieniom P. G. i D. M., co przełożyło się na łagodniejsze ich traktowanie, a co wskazuje, że ocena dowodów dokonana została z perspektywy łagodniejszego traktowania wymienionych oskarżonych, co spowodowało, że istota sprawy nie została rozpoznana, gdyż ogół okoliczności nie był przedmiotem kompleksowej i pogłębionej analizy sądu, ale wynikał z apriorycznego przyjęcia określonych ocen, w oparciu o odrębne postępowanie.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że uznanie wyjaśnień T. G. i M. K. za niewiarygodne z tego tylko powodu, że podjęli oni „współpracę” z organami ścigania licząc na wymierzenie im łagodniejszej kary, stoi w rażącej sprzeczności z dyrektywą swobodnej oceny dowodów, która nakazuje ocenić swobodnie wszystkie przeprowadzone dowody, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 7 KPK. Brak jest zatem podstaw do apriorycznego dyskwalifikowania wyjaśnień wymienionych oskarżonych, czego żąda się w apelacjach. Ujawnienie organowi powołanemu do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia, a także ujawnienie i przedstawienie wymienionemu organowi – niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie – istotnych okoliczności, nieznanych dotychczas temu organowi, jest korzystne ze społecznego punktu widzenia, gdyż pozwala na realizację istoty zasady legalizmu, którą jest pociągnięcie do odpowiedzialności za popełnione przestępstwo każdego sprawcy, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie lub w prawie międzynarodowym (art. 10§2 KPK).

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacjach okoliczność, że wyjaśnienia T. G. i M. K. nie były spontaniczne i bezinteresowne, ale motywowane uzyskaniem koncesji w zakresie kary, nie stanowi podstawy do uznania tych wyjaśnień za niepełnowartościowe i niewystarczające do oparcia na nich dokonywanych ustaleń faktycznych. Polskiemu procesowi karnemu nieznaną jest podział dowodów na pełnowartościowe, mniej wartościowe, czy niepełnowartościowe. Takiego jakościowego różnicowania dowodów

zakazuje zasada swobodnej oceny dowodów, która wymaga skonfrontowania dowodu z wyjaśnień, w których pomawia się inne osoby, z pozostałymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, a następnie dokonanie oceny wiarygodności tych wyjaśnień.

Pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień oskarżonego zainteresowanego wynikiem procesu. Z tego względu, takie wyjaśnienia powinny być poddane szczególnie wnikliwej ocenie, przy rozważeniu, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego. W piśmiennictwie i orzecznictwie SN oraz sądów powszechnych sformułowano następujące dyrektywy oceny dowodu z pomówienia zawartego w wyjaśnieniach oskarżonego. Po pierwsze, dla przyjęcia pomówienia za podstawę ustaleń faktycznych trzeba, aby były one logiczne, konsekwentne oraz wsparte innymi dowodami, które bezpośrednio lub choćby pośrednio potwierdziłyby wyjaśnienia pomawiającego. Po drugie, każde pomówienie powinno być oceniane z ostrożnością, z zachowaniem dużej dozy krytycyzmu i zasad logicznego rozumowania, a przy tym w konfrontacji z pozostałymi dowodami i okolicznościami sprawy. Po trzecie, wyjaśnienia pomawiające inną osobę powinny być jasne i konsekwentne, znajdując potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich. Po czwarte, do oceny dowodu z pomówienia stosuje się kryteria zasady swobodnej oceny, co oznacza, że o ile przy wartościowaniu takiego dowodu sąd orzekający nie popełnia błędu logicznego, ani nie czyni ustaleń sprzecznych z doświadczeniem życiowym, ocena takiego dowodu pozostaje pod ochroną art. 7 KPK.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd pierwszej instancji sprostał wymienionym obowiązkom dotyczącym oceny wyjaśnień T.G. i M. K.. Przede wszystkim, sąd a quo trafnie podkreślił, że wyjaśnienia tych oskarżonych są logiczne i konsekwentne. T. G., który początkowo nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw (k. 285, T. III), po zastosowaniu tymczasowego aresztowania, przyznał się do popełnienia tych przestępstw, składając wniosek o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary (k. 297) oraz złożył wyjaśnienia dotyczące dokonanego w Holandii wspólnie i w porozumieniu z M. K. i P. S. rozboju na mężczyźnie o imieniu E. i kradzieży 10.000 gramów amfetaminy, wprowadzeniu do obrotu w czerwcu 2010 r. w Z. S. wspólnie i w porozumieniu z M. K. 3000 gramów marihuany kupionej wcześniej od P. S. oraz posiadania wspólnie i w

porozumieniu z M. K. i P. S. nieustalonego pistoletu i 18 sztuk nieustalonych naboí. W dalszych wyjaśnieniach T. G. ujawniał kolejne przestępstwa popełnione przez siebie oraz inne osoby wymienione z imienia i nazwiska lub tylko za pomocą pseudonimu lub tzw. ksywy, podając istotne okoliczności dotyczące tych przestępstw (k. 302; 326; 338; 363; 373; 379; 405; 411; 419; 420; 429; 442 i dalsze przywołane przez sąd a quo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku). Tak samo zachował się M. K., którego początkowe wyjaśnienia znajdują się w tomie II akt sprawy. T. G. i M. K. przez cały proces przyznawali się do zarzuconych im przestępstw oraz do udziału w prowadzonej działalności przestępczej. Nie umniejszali stopnia swej winy, składając obszernie i szczegółowe wyjaśnienia. Informacje przekazywane organom ścigania, a następnie sądowi dotyczyły zdarzeń, w których osobiście brali udział oraz zdarzeń, o których dowiedział się od P. S., który mówił im o przestępstwach popełnionych przez siebie i pozostałych oskarżonych. Sąd podkreślił, że T. G. i M. K. byli aktywnymi uczestnikami działalności przestępczej, którą prowadzili sami oraz wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi. Wyjaśnienia obciążające siebie i dalszych oskarżonych składali w sposób jednolity, zborny, pozbawiony istotnych sprzeczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.

Wyjaśnienia T. G., M. K. zostały poddane przez sąd *meriti* drobiazgowej analizie, także przez pryzmat innych dowodów potwierdzających oraz zaprzeczających tym wyjaśnieniom. Dobitnie dano temu wyraz stwierdzając, że co do większości czynów, sąd dysponował jedynie wyjaśnieniami tych oskarżonych, co dodatkowo podnosiło znaczenie wnikliwej oceny ich wyjaśnień.

W wyjaśnieniach T. G. i M. K. sąd *a quo* nie dopatrył się próby przerzucenia odpowiedzialności i winy na inne osoby oraz umniejszania własnej winy. Wymienieni oskarżeni nie kryli, że podejmując współpracę z organami ścigania, chcieli uzyskać korzyść w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary. Motyw, którym się kierowali był jasny od samego początku. Nie może on jednak deprecjonować wyjaśnień tych oskarżonych, dając podstawę do twierdzeń, wyjaśnienia te są wytworem fantazji, celowego zniekształcania oraz spełniania życzeń organów ścigania, czy też wynikiem jakiejś umowy zawartej przez tych oskarżonych z policją i prokuraturą.

Choć wszyscy oskarżeni, w zasadzie, zaprzeczali wyjaśnieniom T. G. i M. K., a także

M. J., to znalazły one częściowe potwierdzenie w innych dowodach. Pomimo drobnych nieścisłości, zwłaszcza, co do precyzyjnych dat poszczególnych zdarzeń, sąd uznał wyjaśnienia T. G. i M. K. za zborne, niesprzeczne, jednolite, wzajemnie się uzupełniające, a przez to logiczne i stanowiące podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej pozostałych oskarżonych (s. 44 uzasadnienia wyroku). Według sądu pierwszej instancji, wyjaśnienia tych oskarżonych są wierną relacją zdarzeń, w których brali udział oraz tych zdarzeń, o których dowiedzieli się od P. S.. T. G. i M. K. nie zaprzeczali, że wiedzę o wielu zdarzeniach posiadają od P. S.. Nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzeń, o których on im opowiadał.

Oдноśnie do każdego czynu przypisanego oskarżonym, sąd pierwszej instancji, powołując się na wyjaśnienia T. G. lub M. K., a także M. J. zawsze podawał inne dowody potwierdzające te wyjaśnienia, wskazując też, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Dowody i okoliczności dotyczące przestępstw przypisanych P. S. przedstawione zostały na s. 48 – 57 oraz na s. 69 – 77 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Oдноśnie do czynu przypisanego temu oskarżonemu, opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku oraz czynu przypisanego D. K., który został opisany w punkcie XXXI części wstępnej wyroku, poza wyjaśnieniami T. G. i M. K., sąd a quo oparł się na zeznaniach A. N.. Natomiast, oдноśnie do czynu przypisanego P. S., opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku, czynu przypisanego K. G. i opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku, czynu przypisanego D. K., który został opisany w punkcie XXIX części wstępnej wyroku oraz czynu przypisanego K. R., A. G. i K. G., opisanego w punkcie LXXIX części wstępnej wyroku, poza wyjaśnieniami T. G. i M. K., sąd a quo oparł się na zeznaniach funkcjonariuszy policji i dowodach z treści dokumentów. Oдноśnie do czynów przypisanych D. K. i A. Ł., sąd meriti oparł się, poza wyjaśnieniami tych oskarżonych, na wyjaśnieniach M. J., który pomawiał D. K. o czyny opisane w punktach XXXII – XXXIV i LXX – LXXI części wstępnej wyroku oraz na wyjaśnieniach T. G. i M. K., którzy pomawiali A. Ł. o popełnienie przestępstw opisanych w punktach LXXIV – LXXV części wstępnej wyroku, który zresztą przyznał się do ich popełnienia, kwestionując jedynie niektóre okoliczności zdarzeń i swoją w nich rolę. Dowody i okoliczności dotyczące przestępstw przypisanych: K. G. przedstawione zostały na s. 49 oraz 53 – 57, 59 – 61, 67 –

77 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, D.K. na s. 47, 53 – 57, 67 – 77 tegoż uzasadnienia, D. K. na s. 61 – 62 i 66 tegoż uzasadnienia, K. K. na s. 62 – 63 tegoż uzasadnienia, A. Ł. na s. 64 – 65 tegoż uzasadnienia, K. R., A. G. i K. G. na s. 67 – 77 tegoż uzasadnienia. Dowody dotyczące działania oskarżonych zorganizowanej grupie przestępczej przedstawiono na s. 73 – 77.

Wręcz niedorzecznie brzmi teza wyrażona w dwóch apelacjach, że sąd a quo dowolnie ocenił materiał dowodowy, nie rozpoznając przez to istoty sprawy, albowiem dał wiarę wyjaśnieniom P. G. oraz D. M. i łagodniej ich potraktował. Zostało już powiedziane, że rozstrzygnięcie o odpowiedzialności wymienionych oskarżonych nastąpiło w odrębnej sprawie, po uwzględnieniu złożonego przez nich wniosku na podstawie art. 387§1 KPK i zaproponowaniu konsekwencji prawnych, które mieliby ponieść, przy braku sprzeciwu oskarżyciela publicznego. Fakty relewantne dla przypisania tym oskarżonym zarzuconych im przestępstw, zostały ustalone na podstawie innych dowodów, niż fakty leżące u podstaw przypisania przestępstw zarzuconych pozostałym oskarżonym. W tym stanie rzeczy twierdzenie, że uznanie za wiarygodne wyjaśnień P. G. i D. M. oraz uwzględnienie złożonego przez nich wniosku o dobrowolne poddanie się karze, przesądziło o dowolnej ocenie całego pozostałego materiału dowodowego, nie znajduje żadnego oparcia w okolicznościach i dowodach sprawy.

Pozbawiony racji jest zarzut obrazy przepisu art. 410 KPK. Wymieniony przepis wymaga, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Istotą regulacji w wymienionym przepisie jest to, aby wydając wyrok sąd opierał się jedynie na tym, co zostało ujawnione na rozprawie, a nie na tym, czego nie ujawniono na tym forum, a także to, że wyroku nie wolno wydać na podstawie części materiału dowodowego, gdyż wyrok musi być oparty na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności. Naruszenie wymienionego przepisu stanowi oparcie się przez sąd na dowodach, które nie zostały ujawnione, a tym samym nie zostały zaliczone do materiału dowodowego mogącego stanowić podstawę dokonywanych ustaleń faktycznych. Taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała jednak miejsca. W żadnej apelacji nie wskazuje się, że sąd oparł wyrok na dowodach, które nie zostały ujawnione na rozprawie. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacjach, przepis art. 410 KPK, a także art. 424 KPK

nie nakładają na sąd orzekający obowiązku przywołania w uzasadnieniu wyroku wszystkich bez wyjątku dowodów. Sąd *meriti*, mając na względzie całokształt przeprowadzonych dowodów i okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych, a pominąć inne, gdy ich treść jest zbieżna. W razie sprzeczności w treści dowodów, powinnością sądu jest wskazanie tych dowodów, na których się oparł oraz podanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi zaś do nieodpartego wniosku, że wszystkim obowiązkom wynikającym z przepisów art. 410 KPK i art. 424 KPK, sąd pierwszej instancji sprostał, co czyni zarzuty obrazy tych przepisów niezasadnymi.

Wspólnym elementem zarzutu obrazy przepisu art. 5§2 KPK, sformułowanego w apelacjach P. S. (adw. M. B.), K. G., A. G. i K. G., K. R., D. K., jest twierdzenie, że w sprawie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości, które zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonych. Przypomnieć więc należy, że w stanie prawnym obowiązującym do 30 czerwca 2015 r., według którego było prowadzone postępowanie w rozpoznawanej sprawie, zasada *in dubio pro reo* mogła znaleźć zastosowanie, gdy wątpliwości, co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej lub prawnej nie dawały się usunąć. Innymi słowy, można było zastosować omawianą zasadę dopiero wtedy, gdy została wyczerpana możliwość dokonania stanowczych ustaleń faktycznych za pomocą swobodnej oceny dowodów. Przyjmowano, że sytuacja równoznaczna z „niedającymi się usunąć wątpliwościami” jest kategorią obiektywną w tym znaczeniu, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu (zob. wyr. SA we Wrocławiu z 31.1.2012 r., II AKa 403/11, Legalis). Przepis art. 5§2 KPK odnosi się bowiem do „wątpliwości” sądu, a nie stron, czy ich przedstawicieli procesowych (zob. wyr. SA we Wrocławiu z 9.5.2012 r., II AKa 113/12, Legalis).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd *a quo* nie miał żadnych wątpliwości, co faktów relewantnych dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności oskarżonych. Przeciwnie, z wielu stanowczych wypowiedzi tego sądu zawartych w uzasadnieniu wyroku wynika, że fakty zostały ustalone w sposób pewny i niebudzący wątpliwości. Nie oznacza to, że dowody, na podstawie których zostały ustalone istotne fakty, są jednoznaczne w swej wymowie. Sąd pierwszej instancji wyraźnie wszak stwierdził, że wiele faktów ustalonych

zostało na podstawie wyjaśnień T. G. i M. K., którzy pomawiali pozostałych oskarżonych o popełnienie przypisanych im przestępstw. Oskarżeni ci zaprzeczali tym wyjaśnieniom, co stwarzało stan wątpliwości w powszechnym, czy słownikowym znaczeniu, ale nie w znaczeniu nadanym temu zwrotowi w przepisie art. 5§2 KPK. Wątpliwości wynikające z odmiennych w swej treści relacji, pochodzących od T. G. i M.K., a także M. J. oraz pozostałych oskarżonych, sąd pierwszej instancji usunął swobodnie oceniając wymienione dowody. Ocena tych dowodów spowodowała danie wiary jednym i odmówienie wiarygodności innym dowodom, a dalszej kolejności, ustalenie faktów istotnych dla odpowiedzialności oskarżonych na podstawie dowodów, którym sąd dał wiarę.

Przekonanie autorów apelacji o wadliwości oceny dowodów dokonanej przez sąd a quo, nie daje podstawy do formułowania zarzutu obrazy przepisu art. 5§2 KPK, a jedynie zarzutu obrazy przepisu art. 7 KPK. Z tych względów, zarzut obrazy przepisu art. 5§2 KPK podniesiony w wymienionych wcześniej apelacji jest niezasadny.

Niezasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 5§2 KPK, połączony z zarzutem obrazy przepisów art. 2§2, 4, 7 i art. 424§1 KPK, podniesiony w apelacji K. S.. Kwestionując wiarygodność M. K., w zarzucie drugim tej apelacji podnosi się, że nie można wykluczyć, że złożył on wyjaśnienia z chęci zemsty, co powinno budzić uzasadnioną wątpliwość, co do ich wiarygodności, a przy braku innych dowodów, powinno powodować wątpliwość, o której mowa w art. 5§2 KPK, a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia na nieprawdziwych ustaleniach faktycznych. Poza domniemaniem motywu zemsty, który miał determinować wyjaśnienia M. K., w apelacji nie podaje się żadnych okoliczności wskazujących na przekroczenie przez sąd a quo dyrektywy swobodnej oceny wyjaśnień tego oskarżonego. Zważyć więc należy, że wyjaśnienia pomawiające K. S. M.K. złożył 13 maja 2013 r. (k. 135), a następnie w dniu 23 maja 2013 r. (k. 143) oraz w dniu 6 września 2013 r. podczas wizji lokalnej (k. 178) i przesłuchania w charakterze podejrzanego (k. 188). K.S. w wyjaśnieniach z 9 lipca 2013 r. podał, że przypuszcza, że M. K. chce się zemścić, ponieważ miał „romans z jego kobietą”. Ta informacja została odczytana M. K. w dniu 6 września 2013 r., który wyjaśnił, że „pierwsze słyszę, aby O. miała romans z S., to jest jakaś bzdura wyssana z palca”. Następnie, w czasie konfrontacji obu oskarżonych przeprowadzonej w dniu 17 września 2013 r. odczytano M. K. fragment jego wyjaśnień z 13 maja 2013 r., w

których podał, że sprzedał S. mefedron i marihuanę, które podtrzymał. Z sekwencji wymienionych czynności wynika, że M. K. złożył wyjaśnienia pomawiające K. S. zanim dowiedział się o rzekomym romansie swojej dziewczyny z tym oskarżonym. Twierdzenie apelującego, że wyjaśnienia M. K. motywowane były chęcią zemsty, nie znajduje więc potwierdzenia w okolicznościach sprawy, a w konsekwencji zarzut sformułowany w apelacji, uznać należy za niezasadny.

W apelacji K. R., przy okazji zarzutu obrazy przepisów art. 7 i 410 KPK kwestionuje się prawidłowość wznowienia umorzonego postępowania w sprawie kradzieży bankomatu z tego powodu, że w sprawie nie pojawiły się nowe istotne dowody. Zważyć więc należy, że stosownie do art. 327§2 KPK prawomocnie umorzone postępowanie przygotowawcze wznowia się przeciwko osobie, która występowała w charakterze podejrzanego, na mocy postanowienia prokuratora nadrzędnego nad tym, który wydał lub zatwierdził postanowienie o umorzeniu, tylko wtedy, gdy ujawnią się nowe istotne dowody lub fakty nieznanne w poprzednim postępowaniu. Przesłanki wznowienia umorzonego postępowania przygotowawczego zostały w rozpoznawanej sprawie spełnione. Postanowienie o wznowieniu wydane zostało przez Prokuratora Okręgowego w Świdnicy, a zatem prokuratora nadrzędnego nad Prokuratorem Rejonowym w Ząbkowicach Śl., który wydał postanowienie o umorzeniu postępowania przeciwko K. G., P. S., K. R., K. K. i D. K.. Podstawą faktyczną wznowienia umorzonego postępowania było ujawnienie nowych istotnych dowodów i faktów w postaci dwóch świadków, którzy zeznali, że P. S. opowiadał, że brał udział w przestępstwie, które było przedmiotem umorzonego postępowania wraz z innymi osobami, w tym z K. G. i D. K.. Nowym istotnym dowodem jest także biling rozmów telefonicznych przeprowadzonych przez wymienione osoby w dniach 11 i 12 sierpnia 2009 r. Wskazane wyżej nowe dowody pozwoliły na ujawnienie nowych istotnych faktów mających znaczenie dla rozpoznania sprawy, co do meritum.

W dalszej części omawianego zarzutu oraz w zarzucie dotyczącym dokonania przez sąd błędnych ustaleń faktycznych twierdzi się, że brak jest dowodów na to, że K. R. działała wspólnie z P. S., K. G. i D. K. oraz brak jest jakichkolwiek dowodów, że oskarżona 12 sierpnia 2009 r. zadzwoniła pod numer (...) z telefonu o numerze (...), ze zgłoszeniem

awantury domowej w H., celem skierowania tam patrolu policji. Nie ma też żadnego dowodu, że telefon o numerze IMEI (...) należał do oskarżonej lub do A. G.. Zbieżne zarzuty dotyczące przypisania K. G., A. G. i K. G. przestępstwa z art. 279§1 KK, opisanego w punkcie LXXVI części wstępnej wyroku, przedstawiono w apelacji obrońcy tych oskarżonych. Wskazano w niej zwłaszcza, że zestawienie połączeń telefonicznych pomiędzy P. S., K. G., K. R., K. G., D. K. i A. G. potwierdza jedynie to, że były one wykonane. Nie sposób wyprowadzić stąd wniosku, co do treści rozmów oraz wiadomości sms, a tym bardziej ustalić podział ról. Zarzuty dotyczące obrazy przepisów art. 7 i 410 KPK oraz błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie dotyczącym przestępstwa kradzieży bankomatu, podniesiono także w apelacji P. S. (adw. M. B.) i apelacji D. K..

Zważyć więc należy, że w procesie poszlakowym, a z takim mamy do czynienia w omawianym zakresie, stosuje się wszystkie zasady dowodzenia właściwe dla procesu poznawczego w sprawach karnych. Tak, jak w większości spraw o złożonym stanie faktycznym i złożonym przebiegu zdarzenia (zwłaszcza, gdy oskarżony zaprzecza zarzutom), tak też w procesie poszlakowym możliwe jest teoretyczne przedstawienie wielu hipotetycznych wersji przebiegu zdarzenia, mniej lub bardziej prawdopodobnych. Nie wyklucza to jednak efektywności dowodzenia poszlakowego. Jeśli powstają dwie lub więcej wersje zdarzenia, przyjęcie jednej z nich i odrzucenie pozostałych wymaga logicznie nienagannego wykazania, że odrzucone wersje zdarzenia są nieprawdopodobne lub też ich prawdopodobieństwo jest w racjonalnej ocenie znikome, niedające się rozsądnie uzasadnić oraz pozostaje w sprzeczności z elementarnymi zasadami życiowego doświadczenia lub w sprzeczności ze wskazaniami wiedzy. Dodać trzeba, że w procesie poszlakowym dowodzenie faktów przebiega w dwóch etapach. Pierwszy sprowadza się do ustalenia faktów ubocznych (poszlak) na podstawie środków dowodowych wskazujących bezpośrednio ich zaistnienie. Jeśli poszlaki te ustalone są w sposób niewątpliwy, to w drugim etapie wolno wnioskować z nich o fakcie głównym (zarzuconym czynie karalnym) w oparciu o związek wynikania. Poszlaki należy uznać za wystarczające do uznania faktu głównego, gdy wyłączają wszelkie rozsądne wątpliwości w tym względzie, czyli gdy niemożliwa jest inna od zarzucanej oskarżonemu wersja zdarzenia. Nie można przy tym opierać wyroku skazującego na takich poszlakach, z których wynika tylko

prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzuczonego mu czynu.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zaś, że następujące przesłanki tworzą nieprzerwany łańcuch, pozwalający na postawienie jednej tylko wersji zdarzenia zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego i wykluczenie innych, wskazywanych przez oskarżonych. Mianowicie:

- (1) T. G. podał, że P. S. mówił mu, że włamania do sklepu i kradzieży bankomatu dokonał razem z K. i T., czyli z K. G. i D. K. (s. 67 uzasadnienia wyroku); skoro takie włamanie rzeczywiście miało miejsce, wyjaśnienia T. G. są wiarygodne, a przesłanka udowodniona,
- (2) zgłoszenie dyżurnemu komisariatu policji w Z. interwencji domowej (awantury) w H. z telefonu o numerze (...), co zostało udowodnione na podstawie zeznań funkcjonariuszy policji, w tym S. S.,
- (3) 97 połączeń telefonicznych pomiędzy K. G., P. S., D. K., K. R., A. G. i K. G. (s. 69 uzasadnienia wyroku); przesłanka ta została udowodniona za pomocą dowodu z wykazu połączeń telefonicznych i sms w dniu 11 i 12 sierpnia 2009 r. (k. 1460 – 1466),
- (4) poruszanie się krytycznej nocy samochodem przez R. i G.; przesłanka ta została udowodniona na podstawie zeznań funkcjonariuszy policji M. W. i T. K., którzy widzieli obie oskarżone w samochodzie zaparkowanym na parkingu w H., a wcześniej legitymowali je w Z.; w nocy z 11 na 12 sierpnia 2009 r. obie oskarżone legitymowane były też przez A. K. i D. S.,
- (5) śledzenie radiowozu policyjnego przez R. i G., gdy pojechały za nim do H.; ta przesłanka została udowodniona na podstawie zeznań funkcjonariuszy policji M. W. i T. K.,
- (6) znalezienie w samochodzie (...), którym poruszały się K. R. i A. G. dwóch foteli wymontowanych z innego auta; ta przesłanka została udowodniona na podstawie zeznań A. K. i D. S.,
- (7) wprowadzenie policjantów w błąd przez K. R. i A. G., co do kierunku jazdy samochodem; ta przesłanka została udowodniona za pomocą zeznań M. W. i T. K.,
- (8) utrzymywanie przez oskarżone stałego kontaktu telefonicznego z P. S. i K. G., co

- zostało udowodnione na podstawie bilingu rozmów telefonicznych,
- (9) brak połączeń telefonicznych pomiędzy K. R. i A. G., co zostało udowodnione na podstawie bilingu rozmów telefonicznych,
- (10) wykonanie przez K. G. pomiędzy godz. 3,20 a 3,29 pięciu połączeń telefonicznych do A. G., co zostało udowodnione na podstawie bilingu rozmów telefonicznych.

W takim stanie rzeczy przesłanki, które według sądu a quo mają stanowić „nieprzerwany łańcuch”, pozwalający na przedstawienie tylko jednej wersji zdarzenia zostały udowodnione. Zgodzić się należy z sądem pierwszej instancji, że wymowa wymienionych dowodów jest jednoznaczna, wykluczająca możliwość racjonalnego przyjęcia innej wersji zdarzenia niż przedstawiona przez oskarżyciela publicznego. Wymienione przesłanki wskazują również, że obie oskarżone działały w ramach ściśle określonego podziału ról, po wcześniejszym ich uzgodnieniu z pozostałymi oskarżonymi. To sprawia, że opisane wyżej przesłanki pozwoliły sądowi pierwszej instancji na przypisanie ww. oskarżonym przestępstwa kradzieży bankomatu w nocy z 11 na 12 sierpnia 2009 r. w Z.

Sformułowane w apelacji K. R. zarzuty obrazy przepisów art. 4, 5§2, 7, 410 KPK okazały się niezasadne, tak samo, jak zarzut obrazy przepisu art. 424§1 pkt 1 KPK, gdyż sąd pierwszej instancji dopełnił obowiązku wynikającego z tego przepisu, skrupulatnie przedstawiając dowody, na podstawie których uznał winę K. R.. Niezasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z wyjątkiem ustalenia, że K. R. lub A. G. telefonowały na numer (...) ze zgłoszeniem awantury domowej w H., gdyż na to ustalenie oskarżyciel publiczny nie przedstawił żadnego dowodu, a wymienionego faktu nie można ustalić na podstawie logicznych wniosków wyprowadzonych z innych dowodów. Zgłoszenia interwencji w H. mógł dokonać każdy z oskarżonych, a nawet inna osoba współdziałająca z nimi. Pomimo to, ustalenia faktyczne wskazujące na to, że K. R., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., D. K., K. G., K. G. i A. G. dokonała kradzieży bankomatu, po uprzednim włamaniu do sklepu w Z. są prawidłowe. Pomimo wyeliminowania ww. ustaleń, wskazane wyżej przesłanki nadal tworzą „nierozzerwalny łańcuch”, pozwalający

na wnioskowanie, co do faktu głównego.

Niezasadne okazały się także zarzuty dotyczące obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych dotyczące przestępstwa kradzieży bankomatu, sformułowane w apelacjach P. S., D. K., K. G., K. G. i A. G., z wyjątkiem ustalenia, że telefon o numerze (...) należał do K. G., co nie dyskredytuje pozostałych ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy w Ś. nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 174 KPK poprzez dokonanie ustaleń na podstawie notatek policjanta S. S., gdy ten odmówił zeznań, ze względu na tajemnicę służbową, co stanowi zarzut sformułowany w apelacji K. R.. W uzasadnieniu tej apelacji podnosi się, że S. S. bezpodstawnie odmówił odpowiedzi na pytania dotyczące czynności operacyjnych, stanowiących podstawę do sporządzenia notatki na k. 118. Pomimo to, sąd uznał te zeznania za wiarygodne i mające znaczenie dla ustalania faktów. Zważyć więc należy, że w części ustalającej uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zeznania S. S. powołane zostały jako dowód, obok zeznań innych policjantów oraz M. F. i G. M. oraz dokumentacji samochodu marki (...), pisma spółki (...), notatników służbowych, analizy połączeń telefonicznych (s. 26 – 27 uzasadnienia wyroku). Odnośnie do wymienionego świadka, w części motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku znajduje się następujący zapis „S. S. jest funkcjonariuszem KWP we Wrocławiu i osobiście nie uczestniczył w żadnym z tych wydarzeń, natomiast przedstawił te wszystkie okoliczności, które w ocenie prowadzących śledztwo po jego wcześniejszym umorzeniu, pozwoliły na wysnucie wniosków, co do sprawców włamania” (s. 71 uzasadnienia wyroku). Wymienione okoliczności nie dają żadnych podstaw do formułowania zarzutu złamania zakazu dowodowego w postaci niedopuszczalności substytuowania dowodu z zeznań świadka treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby dowód z zeznań S. S. zastąpiony został treścią sporządzonych przez niego lub innego policjanta notatek. Jeżeli wymieniony policjant odmówił zeznań, na okoliczności wynikające z przeprowadzonych czynności operacyjno – rozpoznawczych, to był do tego uprawniony, gdyż czynności te mają tajny charakter. Sąd pierwszej instancji nie zastąpił jednak „brakujących zeznań” treścią notatek sporządzonych przez wymienionego policjanta. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości, że okoliczności,

o których mowa w apelacji zostały ustalone na podstawie zeznań innych policjantów, tj. M. W., T. K., A. K., S. S.. Dygresyjnie należy zaś stwierdzić, że notatki służbowe funkcjonariuszy policji mogą być ujawnione na rozprawie i stanowić dowód w sprawie w zakresie, w jakim zawierają informacje o źródłach dowodowych i okolicznościach, które na podstawie środków dowodowych pochodzących od tych źródeł mogą być udowodnione. Nietrafny jest także zarzut obrazy przepisu art. 171§1 KPK poprzez przesłuchanie oskarżonej w sposób uniemożliwiający swobodne wypowiedzenie się, polegający na przerywaniu jej wyjaśnień, co dyskwalifikuje ten dowód, jako prawidłowo przeprowadzony. W uzasadnieniu apelacji stwierdza się, że wyjaśnienia oskarżonej były przerywane pytaniami zadawanymi innym oskarżonym, co skutkowało wpływaniem na jej swobodną wypowiedź, a w konsekwencji prowadzi do obarczenia czynności przesłuchania wadliwością, powodującą brak możliwości uznania wyjaśnień oskarżonej za dowód.

Zważyć więc należy, że na rozprawie głównej K. R. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa i w obszernych wyjaśnieniach kwestionowała dowody przedstawione przez oskarżyciela publicznego. W razie podzielenia zarzutu autora apelacji, dowód z wyjaśnień oskarżonej musiałby zostać wyeliminowany, jako podstawa dokonywanych ustaleń faktycznych, skutkiem czego, fakty relewantne dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności tej oskarżonej ustalane byłyby zasadniczo na podstawie dowodów przedstawionych przez oskarżyciela publicznego. Już ta okoliczność nakazuje powątpiewać w gravamen autora apelacji przy formułowaniu wymienionego zarzutu, a zwłaszcza wniosku, który z treści zarzutu jest wyprowadzany. Niezależnie od tego należy stwierdzić, że okoliczności, o których mowa w apelacji nie znajdują potwierdzenia w protokole rozprawy, w sytuacji, gdy na obrońcy ciąży procesowy obowiązek dokonywania czynności korzystnych dla oskarżonej, a zatem dopilnowania, aby protokół rozprawy głównej odzwierciedlał jej rzeczywisty przebieg. Poza tym należy wskazać, że przepis art. 171 KPK określa w pierw zasadę swobodnej wypowiedzi osoby przesłuchiwanej, w granicach określonych celem danej czynności (§1), a następnie wskazuje niedopuszczalne ograniczanie tej swobody w postaci zadawania pytań sugerujących osobie przesłuchiwanej treść odpowiedzi (§4), wpływanie na wypowiedzi osoby przesłuchiwanej za pomocą przymusu lub groźby bezprawnej (§5 pkt 1), stosowania hipnozy albo środków

chemicznych lub technicznych wpływających na procesy psychiczne osoby przesłuchiwanej albo mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji jej organizmu w związku z przesłuchaniem (§5 pkt 2), a w końcu określa konsekwencje ograniczenia swobody wypowiedzi osoby przesłuchiwanej w takiej postaci, że wyjaśnienia, zeznania oraz oświadczenia złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi lub uzyskane wbrew zakazom wymienionym w §5 nie mogą stanowić dowodu (§7). Z treści przepisu art. 171§7 KPK wynika, że warunkiem pozbawienia mocy dowodowej wyjaśnień, zeznań i oświadczeń jest złożenie ich w okolicznościach wyłączających swobodę wypowiedzi, porównywalnych do zakazów określonych w §5 tego przepisu. Tym samym, dla uznania, że przerywanie swobodnej wypowiedzi osoby przesłuchiwanej stanowi naruszenie dyskwalifikujące ten dowód, trzeba by uznać wymienioną okoliczność za porównywalną ze stosowaniem przymusu lub groźby bezprawnej lub stosowaniem hipnozy albo środków chemicznych lub technicznych wpływających na procesy psychiczne osoby przesłuchiwanej albo mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji jej organizmu w związku z przesłuchaniem, do czego nie ma wystarczających, racjonalnych podstaw. Wymienione uwagi odnoszą się także do zarzutu obrazy przepisu art. 171§1 KPK sformułowanego w apelacji P. S. (adw. M. B.).

Pozostałe zarzuty podniesione w apelacji K. G. okazały się niezasadne, poza zarzutami obrazy przepisów art. 45§1 KK i art. 46§1 KK (o czym w dalszej części uzasadnienia).

W apelacji P. S. niezasadne są nieomówione do tej pory zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego oraz zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, stanowiące jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. Nieustalenie pokrzywdzonych oraz kuriera, o czym mowa w punkcie I zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz nieodnalezieni broni palnej i łusek, o czym mowa w punkcie VIII tego zarzutu oraz brak w bilingach rozmów telefonicznych A. N. numeru telefonu P. S., o czym mowa w punkcie XV omawianego zarzutu, nie dyskwalifikuje poczynionych w tym zakresie ustaleń faktycznych oraz nie stanowi przeszkody w przypisaniu P. S. przestępstw określonych w punktach I, VIII i XV wyroku. Odnośnie do dokonywania ustaleń faktycznych na podstawie wyjaśnień T. G. i M. K. była już mowa. Trafny okazał się zaś

zarzut obrazy przepisu art. 46§1 KK (o czym w dalszej części uzasadnienia).

W apelacji A. Ł. kwestionując prawidłowość oceny ujawnionych na rozprawie głównej dowodów, a w konsekwencji także fakty ustalone na podstawie dowodów uznanych przez sąd za wiarygodne, podnosi się, że wymieniony oskarżony nie miał świadomości, że marihuana i amfetamina, którą sprzedał w Holandii T. G. i M. K. zostanie przez nich wywieziona do Polski. W Holandii sprzedaż marihuany jest bowiem legalna. Zważyć więc należy, że A. Ł. został skazany za to, że od lutego do czerwca 2010 r. w Holandii, dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy T. G. i M. K. 5000 gramów marihuany i 15 gramów amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 55§3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 KK, a także o to, że od marca do czerwca 2010 r. w Holandii dokonał wewnątrzspółnotowej dostawy T. G. i M. K. 2000 gramów marihuany, tj. o przestępstwo z art. 55§3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. A. Ł. przyznał, że G. i K. dwa razy przyjechali do niego po odbiór marihuany, którą wcześniej kupił od niejakiego E. oraz, że E. przywiózł mu próbki amfetaminy, które w przyszłości miały być sprzedane G. i K. w większych ilościach. Podał również, że po marcu 2010 r. telefonował do T. G., aby dowiedzieć się, czy nie potrzebuje „czegoś”, gdyż brakowało mu pieniędzy na czynsz i jedzenie. Oceniając wyjaśnienia A. Ł. oraz wyjaśnienia T. G. i M. K. sąd a quo trafnie ustalił, że A.Ł. miał świadomość znaczenia, a zwłaszcza celu dokonanych transakcji. Wiedział więc, że narkotyki sprzedane T. G. i M. K. zostaną przez nich wywiezione do Polski, co na wskazuje ilość sprzedanych narkotyków oraz telefon do G. z pytaniem, czy nie chce „czegoś więcej”. Potrzebując pilnie pieniędzy na życie, A. Ł. chciał sprzedać kolejną hurtową partię narkotyków. Już doświadczenie życiowe nie pozwala na uznanie, że T. G. i M. K. kupili od apelującego 7 kilogramów marihuany na własne potrzeby, ale po to właśnie, aby ten narkotyk wprowadzić do obrotu. T. G. i M. K. po marihuanę przyjechali z Polski nie dlatego, aby wprowadzić ją do obrotu w Holandii, ale w Polsce. W tym stanie rzeczy, omawiana apelacja okazała się niezasadna.

Niezasadna jest apelacja K. K., w której podnosi się zarzut obrazy art. 4 i 7 KPK oraz błędu w ustaleniach faktycznych, że oskarżony wiele razy wprowadzał do obrotu

amfetaminę i marihuanę, stwierdzając, że jedynym na to dowodem są gołosłowne pomówienia T. G., niepoparte innymi dowodami. Dodaje się, że o ile w odniesieniu do pozostałych oskarżonych pomówienia T. G. znajdują potwierdzenie w innych dowodach i okolicznościach sprawy, to w odniesieniu do K. K. brak jest nawet poszlak, by nabywał on narkotyki od T. G.. Z tego względu, wyjaśnienia T. G. są niewystarczające do przyjęcia winy K. K.. Ponadto, nie ma żadnych dowodów, że oskarżony wprowadził narkotyki rzekomo kupione od G. do obrotu. Tymczasem, na podstawie wyjaśnień T. G. sąd a quo ustalił, że sprzedał on w 2010 r. K. K. 1 kg amfetaminy, którą wcześniej z Holandii przywiózł M. K.. K. K. kupił też od niego nie mniej niż 10 razy po 100 gramów marihuany, za każdym razem przychodząc do jego mieszkania. Prawdą jest, że wymienione ustalenia poczynione zostały na podstawie wyjaśnień T. G. i nie zostały potwierdzone innymi dowodami. Za sądem pierwszej instancji postawić należy jednak pytanie o powód, dla którego T. G. miałby mówić nieprawdę odnośnie do K. K.? Sam apelujący przyznaje, że co do innych oskarżonych, wyjaśnienia T. G. znalazły potwierdzenie w innych dowodach i okolicznościach sprawy, a więc okazały się prawdziwe. Apelujący nie podaje też rzeczowych powodów, dla których T. G. miałby go nieprawdziwie pomawiać. Powodów dla takiego zachowania T. G. nie dostarcza także materiał dowodowy zebrany w sprawie. W tych okolicznościach, sąd a quo zasadnie uznał wyjaśnienia T. G. za wiarygodne i na ich podstawie ustalił fakty, które pozwoliły na przypisanie apelującemu przestępstw, o popełnienie których został oskarżony. Natomiast oczekiwanie, czy żądanie przez apelującego konieczności potwierdzenia wyjaśnień T. G. innymi dowodem lub dowodami, nie znajduje podstawy w przepisie art. 7 KPK. Polski proces karny odrzuca legalną (ustawową, formalną) teorię dowodów, stosownie do której fakt mógł być uznany za udowodniony jedynie w następstwie przeprowadzenia określonych reguł dowodowych, np. potwierdzenia dowodu innymi dowodami. Zasada swobodnej oceny dowodów, będąca niekwestionowaną wartością i zdobyczą epoki oświecenia oraz Wielkiej Rewolucji Francuskiej, nakazuje ocenić swobodnie wszystkie dowody ujawnione w sprawie, uwzględniając pozaustawowe kryteria wskazane w art. 7 KPK. Sąd pierwszej instancji oceniając dowody z wyjaśnień apelującego i T. G. dał wiarę tym drugim, co nie stanowi uchybienia zasadzie swobodnej oceny dowodów i obraży przepisu art. 7 KPK. W

konsekwencji ustalenia faktyczne dokonane przez sąd, mające istotne znaczenie dla kwestii odpowiedzialności karnej K. K., są prawdziwe.

W apelacji D. K. niezasadne są wszystkie nieomówione do tej pory zarzuty. Wbrew tej apelacji, sąd zasadnie oddalił wniosek o powołanie biegłych psychiatrów, gdyż z przedłożonej przez oskarżonego karty informacyjnej leczenia szpitalnego nie wynikają okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość stan zdrowia psychicznego apelującego w chwili czynu oraz w czasie postępowania przed sądem pierwszej instancji, a także możliwość brania rozsądnego udziału w postępowaniu sądowym (prowadzenia obrony w rozsądny sposób). Bezzasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 31 ustawy z 27.09.2013 r., gdyż oskarżony nie został pouczone o treści tego przepisu z tego powodu, że był nieobecny na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 r., a pouczenie o obowiązkach i uprawnieniach otrzymał na piśmie. Sąd a quo prawidłowo ustalił również fakty, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności D. K.. Ustalenia faktyczne dokonane zostały na podstawie wyjaśnień T. G. i M. K., które zostały uznane za wiarygodne, a podjęta z tymi ustaleniami polemika stanowi wyraz subiektywnej oceny dowodów. Wbrew apelacji sąd a quo nie pominął zeznań A. A., ale uznał je za niewiarygodne, dokonując ustaleń faktycznych na podstawie wyjaśnień M. K..

W apelacji D. K. trafny okazał się zarzut obrazy przepisu art. 170 KPK w zw. z art. 6 KPK, polegający na oddaleniu wniosku o przesłuchanie M.Ł. i P. Ł.. Pozostałe zarzuty są niezasadne. Zważyć należy, że D. K. wyjaśnił, że odnośnie do zarzutu opisanego w punkcie XXVII aktu oskarżenia, to w 2008 r. był w Anglii, gdzie Święta Bożego Narodzenia spędził z rodziną. Wyjechał stamtąd w połowie stycznia 2009 r. Na rozprawie w dniu 3 czerwca 2015 r. złożył wniosek o przesłuchanie P. i M. Ł., na okoliczność jego pobytu u nich na święta 2008 r. Wniosek ten został uwzględniony i wymienieni świadkowie wezwani zostali na rozprawę. Gdy przedłożyli usprawiedliwienie, że nie mogą stawić się na rozprawę, sąd oddalił wymieniony wniosek z uzasadnieniem, którego nie można zaakceptować. Okoliczności, na które mieli świadczyć świadkowie dotyczą alibi oskarżonego. W razie potwierdzenia tych okoliczności upadłby zarzut postawiony przez oskarżyciela publicznego.

Nieprzeprowadzenie tych dowodów stanowi zatem naruszenie prawa do obrony oraz standardu rzetelnego procesu karnego. W związku z tym, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do D. K. w punkcie XXVI części rozstrzygającej i w tym zakresie sprawę tego oskarżonego przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Raciborzu, jako właściwemu miejscowo i rzeczowo. Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia jest utrata mocy kary łącznej wymierzonej D. K. w punkcie XXXII części rozstrzygającej wyroku oraz wymierzenie temu oskarżonemu za przestępstwa opisane w punktach XXV, XXVII, XXVIII, XXIX, XXX i XXXI części rozstrzygającej kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając karę łączną sąd odwoławczy uwzględnił okoliczności wzięte pod uwagę przy wymiarze tej kary przez sąd pierwszej instancji. Uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej przestępstwa przypisanego D. K. w punkcie XXVI wyroku spowodowało także dokonanie ustalenia, że P. S. czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku, a przypisanego mu w punkcie XII części rozstrzygającej dopuścił się wspólnie z K. G. i inną osobą, a także ustalenie, że K. G. czynu przypisanego mu w punkcie XIX dopuścił się działając wspólnie z P. S. i inną osobą. W obu wypadkach, chodzi o ustalenie, że obaj oskarżeni dopuścili się czynu z inną osobą, a nie z D. K..

Częściowo zasadna okazała się apelacja oskarżyciela publicznego. Trafnie wskazuje się w tej apelacji, że sąd a quo niezastosował wobec K. G. przepisu art. 64§1 KK, gdy był on prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śl. z 5.03.2003 r., II K 328/03 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 18 czerwca 2003 r. do 27 października 2004 r. Uwzględnienie tego zarzutu spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku w sposób opisany w punkcie I.3,4, i 5 niniejszego wyroku. Trafny okazał się również zarzut obrazy przepisu art. 45§1 KK poprzez nieorzeczenie wobec A. Ł. przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w punkcie LXXVIII części rozstrzygającej. Uwzględnienie tego zarzutu spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku z punkcie I.7 niniejszego wyroku. Przepis art. 45§1 KK jest jasny w treści i stanowczy w formie. Nakazuje orzeczenie przypadku korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa choćby pośrednio, a która nie podlega

przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44§1 lub 6 KK. W razie braku możliwości orzeczenia przypadku korzyści majątkowej, sąd obowiązany jest orzec wypadek jej równowartości.

Niezasadne okazały się pozostałe zarzuty podniesione w apelacji oskarżyciela publicznego. Nie ma racji apelujący twierdząc, że sprzedanie przez A. Ł. M.K. i T. G. trzy razy narkotyków świadczy o tym, że uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu. Przepis art. 65§1 KK nie określa czasowych ram trwania procederu przynoszącego dochód, aby można go uznać za spełniający wymogi stałego dochodu. SN przyjął, że sprawca czyni sobie z przyjmowania korzyści majątkowych stałe źródło dochodu, gdy dopuszcza się przestępstwa wielokrotnie i z pewną regularnością (post. SN z 13.02.2008 r., III KK 369/07, OSNKW 2008/6/46). Popełnienie przestępstwa trzy razy nie spełnia więc wymogów wielokrotności i regularności. Nie ma racji apelujący twierdząc, że posiadanie przez D. K. środka odurzającego w postaci marihuany o wadze 0,81 grama nie stanowi wypadku mniejszej wagi, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd odwoławczy podziela w tym względzie ustalenia i oceny sądu pierwszej instancji. Nietrafny jest także zarzut rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym P. S., K. G. i D. K. oraz D. K., A. Ł. i K. S.. Według apelującego, w obu wypadkach sąd a quo w sposób niedostateczny uwzględnił wiele okoliczności niekorzystnych dla oskarżonych, a inne okoliczności przecenił. Tymczasem uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że sąd pierwszej instancji przy wymiarze kary oskarżonym wziął pod uwagę wszystkie okoliczności wskazane w apelacji oskarżyciela publicznego, nadając im właściwe znaczenie. Stanowisko apelującego traktować należy więc, jako przejaw subiektywnie odmiennej oceny okoliczności leżących u podstaw wymiaru kary.

Zasadne okazały się zarzuty obrazy przepisu art. 46§1 KK podniesione w apelacji P. S., K. G., A. G.. K. G., K. R. poprzez orzeczenie od każdego z oskarżonych obowiązku naprawienia w całości szkody na rzecz sp. (...) i (...) S.A. Uwzględniając ten zarzut sąd odwoławczy miał na względzie stanowisko dominujące w orzecznictwie sądów powszechnych o solidarnej odpowiedzialności za całość szkody osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa, nie stając z pola widzenia stanowiska, że odszkodowanie na

podstawie art. 46§1 KK powinno być orzekane w częściach odpowiadających uzyskanej korzyści majątkowej bądź w częściach równych, gdy pozwalają na to okoliczności sprawy (wyr. SA we Wrocławiu z 11.08.2015 r., II AKa 107/15, Lex nr 1798764; wyr. SA w Katowicach z 24.04.2015 r., II AKa 71/15, Lex nr 1770356; wyr. SA we Wrocławiu z 30.12.2014 r., II AKa 403/14, Lex nr 1649432; wyr. SA w Gdańsku z 24.09.2014 r., II AKa 273/14, Lex nr 1713033; wyr. SA w Szczecinie z 18.09.2014 r., II AKa 160/14, Lex nr 1668652).

Zasady okazał się także zarzut obrazy przepisu art. 45§1 KK podniesiony w apelacji K. G.. Zważyć należy, że w punkcie XVIII zaskarżonego wyroku K. G. uznany został za winnego przestępstw opisanych w punktach XVIII, XIX i XX części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że w ramach przestępstwa opisanego w punkcie XVIII wprowadził do obrotu jedynie 900 gramów amfetaminy o wartości 13.500 zł. Z Przepięstwa opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku K. G. uzyskał korzyść w wysokości 15.000 zł., co daje łączną korzyść w wysokości 28.500 zł. Sąd pierwszej instancji nie podzielił bowiem zarzutów oskarżyciela publicznego, że K. G. osiągnął także korzyść w wysokości 20.800 zł., z tytułu wprowadzenia do obrotu 1900 gramów amfetaminy oraz korzyść w wysokości 2500 zł., z tytułu wprowadzenia do obrotu 500 tabletek ekstazy. Tymczasem w punkcie XVIII wyroku sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez K. G. w wysokości 51.800 zł, zamiast 28.500 zł. Uwzględnienie wymienionego zarzutu spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w stosunku do K. G. w punkcie XVIII części rozstrzygającej, na podstawie art. 45§1 KK przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw w wysokości 28.500 zł.

Mając na względzie powyższe okoliczności, orzeczono, jak na wstępie .

* * *

P o s t ę p o w a n i e   o d w o ł a w c z e

344.

art. 114 § 4 k.k.

Postanowienie SA we Wrocławiu z 24 maja 2016 r. (sygn. akt II AKa 90/16)

Zgodnie z art. 447 § 5 k.p.k. podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. związane z treścią zawartego porozumienia o którym mowa w art. 343, art. 343a i 387 k.p.k.

O ocenie, z jakim zarzutem mamy do czynienia w środku odwoławczym wnoszonym od orzeczenia wydanego w trybie konsensualnym, nie decyduje kwalifikacja zarzutu wskazana przez autora tego środka odwoławczego, a faktyczna treść zarzutu.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu po rozpoznaniu 24 maja 2016 r., w sprawie Aleksandra C. oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 kwietnia 2016r., sygn. akt: II AKa 90/16 w przedmiocie pozostawienia apelacji bez rozpoznania na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. p o s t a n o w i ł:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt: II AKa 90/16 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, orzekając na rozprawie, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania apelacje sporządzone i podpisane przez obrońców osk. Aleksandra C. (adw. Stanisława L. i adv. Annę B.) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 9 grudnia 2015 r., III K 301/15., jako niedopuszczalne z mocy ustawy.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że w apelacjach obrońców, wnoszonych od wyroku Sądu Okręgowego po uwzględnieniu wniosku osk. Aleksandra C. złożonego na podstawie art. 387 § 1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie określonej przez oskarżonego kary, środka kompensacyjnego i środków karnych, wskazano niedopuszczalne przez art. 447 § 5 k.p.k. zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 387 § 1 k.p.k.

Postanowienie to zaskarżył obrońca oskarżonego adv. Stanisław L., zarzucając:

obrazę przepisów prawa procesowego – art. 447 § 5 k.p.k. poprzez uznanie apelacji za niedopuszczalną z mocy prawa, podczas gdy został w niej podniesiony zarzut obrazy prawa procesowego – art. 387 § 2 k.p.k., który nie został wykluczony jako przyczyna odwoławcza.

Żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie apelacji Sądowi Apelacyjnemu do rozpoznania

Sąd Apelacyjny w zmienionym składzie zważył, co następuje.

W sprawie oskarżonego Aleksandra C. – co bezsporne - Sąd Okręgowy w W. wyrokował w trybie konsensualnym, określonym w art. 387 k.p.k. Nastąpiło to na wyraźny wniosek oskarżonego, który w całości przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów i wniósł o: „skazanie i wymierzenie kar, jak również obowiązków i zakazu w takim rozmiarze jaki został przedstawiony przez prokuratora”. Oskarżony „(...) zgodził się w całości z wnioskiem prokuratora”, wniósł dalej o zwolnienie go od kosztów postępowania i zadeklarował, że „będzie się starał o naprawienie szkody”(str. 7 protokołu rozprawy z dnia 25.11.2015r., k. 153 tom I). Na rozprawie przed Sądem Okręgowym obecny był obrońca oskarżonego, adw. Stanisław L. i obrończyni z wyboru. Oboje obrońcy poparli wniosek oskarżonego o skazanie bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydanie wyroku o jaki wniósł oskarżony (k.153). Sąd Okręgowy po stwierdzeniu, że spełnione zostały przesłanki z art. 387 § 1 i 2 k.p.k. wydał wyrok zgodny z tym wnioskiem.

Cechą trybu konsensualnego z art. 387 k.p.k. jest rezygnacja z postępowania dowodowego przed sądem (art. 387 § 1 k.p.k.) co oznacza, że przedmiotem konsensusu staje się całokształt okoliczności faktycznych związanych z zarzucanymi oskarżonemu czynami. Możliwość wyrokowania w trybie konsensualnym, co z reguły wiąże się z realnymi korzyściami dla oskarżonego w orzeczeniu o karze, powoduje konieczność wprowadzenia do ustawy przepisów przeciwdziałających instrumentalnemu wykorzystywaniu przez oskarżonych trybów konsensualnych. Ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.) w miejsce warunków wyłączenia działania wobec takich osób zakazu reformationis in peius, wprowadziła ograniczenie podstaw apelacyjnych. Zgodnie z art. 447 § 5 k.p.k. podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438

pkt 3 i 4 k.p.k. związane z treścią zawartego porozumienia o którym mowa w art. 343, art. 343a i 387 k.p.k. A zatem, niedopuszczalne jest kwestionowanie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wydanego w trybie konsensualnym oraz wysokości wymierzonej kary i zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego lub innego środka. Jest przy tym oczywiste, że dla oceny z jakim zarzutem mamy do czynienia w środku odwoławczym wnoszonym od orzeczenia wydanego w trybie konsensualnym nie decyduje kwalifikacja zarzutu wskazana przez autora tego środka odwoławczego, a faktyczna treść zarzutu. Pod podjęciem: „zarzut odwoławczy” rozumie się bowiem faktycznie zawarte w skardze odwoławczej twierdzenia o uchybieniach, których zdaniem skarżącego dopuścił się sąd pierwszej instancji, odpowiadające kategoriom wymienionym w art. 438 k.p.k. Ograniczenie zawarte w art. 447 § 5 k.p.k. oznacza zatem brak możliwości podnoszenia w apelacji również takich zarzutów, które wprawdzie „nominalnie” zostały przedstawione jako zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego albo prawa procesowego (art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k.), ale w rzeczywistości zwrócone są wyłącznie przeciwko podstawie faktycznej wyroku lub wysokości orzeczonej kary. Gdyby przyjąć, jak zdaje się to czynić skarżący, że dla oceny spełnienia przez apelację wnoszoną od rozstrzygnięcia konsensualnego warunku formalnego w postaci wskazania dopuszczalnych przez ustawę zarzutów odwoławczych (art. 447 § 5 k.p.k.) decydujące znaczenie ma określenie kategorii zarzutu przedstawione w apelacji, a nie faktyczna treść zarzutu, to ograniczenie zawarte w art. 447 § 5 k.p.k. byłoby w praktyce fikcyjne i wyrażało pustą normę. Pod pozorem dopuszczalnego przez art. 447 § 5 k.p.k. a contrario zarzutu obrazy przepisów prawa (zwłaszcza procesowego), można byłoby kwestionować w szerokim zakresie każde ustalenie będące przedmiotem zawartego porozumienia i rozstrzygnięcie o karze.

Słusznie zatem Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 r., oceniając zarzuty apelacji wniesionych przez obrońców osk. Aleksandra C. (adw. Stanisława L. i adw. Annę B.) pod kątem wskazania dopuszczalnych przez ustawę zarzutów odwoławczych, nie ograniczył się do kwalifikacji zarzutów wskazanej w apelacjach, a ocenie poddał faktyczną treść zarzutów, a więc zgłoszone przez obrońców w apelacjach twierdzenia co do uchybień, jakich miał dopuścić się Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn.. akt III K 301/15. Ocena tych twierdzeń jest oczywista i nie

pozostawia żadnych wątpliwości. Oboje skarżący, podnosząc zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 387 § 2, 4, 7, 410 i 413 § 1 pkt 2 k.p.k., powodowani zapewne stanowiskiem samego oskarżonego, który odstąpił od porozumienia i wniósł osobiście sporządzoną apelację od wyroku Sądu Okręgowego, w której wnioskując o obniżenie wymierzonej kary pozbawienia wolności odwołał część przyznanych okoliczności (k. 281 – 290 tom II), kwestionują wyłącznie ustalenia Sądu Okręgowego co do wielkości mienia, stanowiącego przedmiot czynu przypisanego oskarżonemu w pkt III części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego (pkt VIII części wstępnej), w zakresie, w jakim oskarżony usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem co najmniej 77 firm i osób. Żaden ze wskazanych w apelacjach zarzutów odwoławczych nie obejmuje twierdzeń, które miałyby stanowić o obrazie przywołanych w tych zarzutach przepisów Kodeksu postępowania karnego. Wszystkie dotyczą ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego o zakresie przestępczej działalności oskarżonego (wielkości mienia stanowiącego przedmiot przypisanych oszustw) i wysokości wymierzonej mu kary. Chodzi zatem wyłącznie o ustalenia związane z treścią zawartego przez oskarżonego porozumienia, o którym mowa w art. 387 k.p.k. W istocie więc zarzuty wskazane w apelacjach obrońców osk. Aleksandra C. są zarzutami określonymi w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., które na podstawie art. 447 § 5 k.p.k. są *in concreto* niedopuszczalne, co powoduje niedopuszczalność apelacji z mocy prawa (art. 429 § 1 k.p.k.), o czym prawidłowo rozstrzygnięto w zaskarżonym postanowieniu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 kwietnia 2016 r.

Także zażalenie od tego postanowienia, w którym zarzucono obrazę art. 447 § 5 k.p.k., sprowadza się do ogólnikowego jedynie stwierdzenia, że w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego „(...) został podniesiony zarzut obrazy prawa procesowego – art. 387 § 2 k.p.k., który nie został wykluczony jako przyczyna odwoławcza”. To wszystko jest oczywiście prawdą. Rzecz natomiast w tym, że wskazywany w apelacjach zarzut obrazy art. 387 § 2 k.p.k. jest błędnie kwalifikowany, jako zarzut o którym mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k. O zarzucie obrazy art. 387 k.p.k. można byłoby mówić, gdyby skarżący formułowali w apelacji twierdzenia o niespełnieniu przesłanek wydania wyroku w trybie konsensualnym; to jest wyrokowania bez wniosku oskarżonego lub wydania wyroku o treści niezgodnej z zawartym porozumieniem (art. 387 § 1 k.p.k.). Także wyrażona w art. 387 § 2

k.p.k. przesłanka uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku skazującego w postaci niebudzących wątpliwości okoliczności popełnienia przestępstwa i winy oskarżonego, stanowić może o obrazie tego przepisu wyłącznie w sytuacji, gdy to po stronie sądu orzekającego wystąpią owe wątpliwości, a mimo to dojdzie do wyrokowania w trybie konsensualnym na podstawie art. 387 § 1 k.p.k. O obrazie art. 387 § 2 k.p.k. nie mogą stanowić wątpliwości zgłaszane w środку odwoławczym przez stronę, zwrócone do przyjętych w wyroku ustaleń faktycznych objętych treścią zawartego przez oskarżonego porozumienia. Takie zarzuty dalej pozostają zarzutami, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k.

Orzekając w sprawie osk. Aleksandra C., Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 9 grudnia 2015 r., III K 301/15 przeprowadził skrócone postępowanie dowodowe, w zakresie dowodów przeprowadzonych w postępowaniu przygotowawczym i stwierdziwszy na podstawie takiego materiału, za pełną aprobatą oskarżonego i obecnych na rozprawie obrońców, że okoliczności popełnionych przez oskarżonego przestępstw i wina nie budzą wątpliwości (art. 387 § 2 k.p.k.) wydał wyrok o treści zgodnej z wnioskiem oskarżonego. Zarzuty obrazu art. 387 § 2 k.p.k. podniesione w apelacjach od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w ani jednym punkcie nie wyrażają twierdzeń apelujących o niespełnieniu przez orzeczenie Sądu Okręgowego przesłanek wyrokowania w trybie określonym w tym przepisie, a w całości obejmują fakty, będące podstawą orzeczenia, co do których oskarżony zawarł prawidłowe porozumienie. To wszystko nie pozostawia wątpliwości, że wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu, apelacje wniesione w imieniu osk. Aleksandra C. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 grudnia 2015 r. ograniczały się do niedopuszczalnych przez art. 447 § 5 k.p.k. zarzutów określonych w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. Dlatego zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 27 kwietnia 2016 r. należało utrzymać w mocy .

* * *

O r z e k a n i e k a r y ł ą c z n e j

345.

art. 19 ust. 1 ustawy z 20 lutego 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw*Postanowienie SA we Wrocławiu z 31 maja 2016 r. (sygn. akt II AKz 124/16)*

Zgodnie z art. 19 ust. 1 *in fine* ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. poz. 396) przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu wprowadzonym tą ustawą mogą mieć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu”. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu po rozpoznaniu w sprawie Bartosza S. o wydanie wyroku łącznego zażalenia wniesionego przez prokuratora na postanowienie Sądu Okręgowego w L. z 22 marca 2016 r., sygn. akt: III K 11/16w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. p o s t a n o w i ł:

zaskarżone postanowienie uchylić i sprawę Bartosza S. o wydanie wyroku łącznego przekazać Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt: III K 11/16, Sąd Okręgowy w L. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., w części art. 572 k.p.k., umorzył postępowanie z wniosku Dyrektora Zakładu Karnego we Wrocławiu o wydanie wyroku łącznego wobec Bartosza S., skazanego prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w L. z dnia 21 lutego 2006 r., w sprawie o sygn.. akt: II K 116/05;

- 2) Sądu Rejonowego w L. (wyrok nakazowy) z dnia 9 grudnia 2010 r., w sprawie o sygn. akt: II K 2862/10;
- 3) Sądu Okręgowego w L. z dnia 24 marca 2011 r., w sprawie o sygn. akt: III K 137/10;
- 4) Sądu Rejonowego w W. (wyrok nakazowy) z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie o sygn.. akt: V K 450/11;
- 5) Sądu Rejonowego w L. z dnia 19 października 2011 r. w sprawie o sygn.. akt: II K 1031/11;
- 6) Sądu Rejonowego w L. (wyrok nakazowy) z dnia 1 lutego 2012 r., w sprawie o sygn.. akt: II K 105/12;
- 7) Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 lutego 2012 r., w sprawie o sygn.. akt: III K 145/11;
- 8) Sądu Rejonowego w W. (wyrok nakazowy) z dnia 12 lipca 2012 r., w sprawie o sygn.. akt: XII K 403/12;
- 9) Sądu Okręgowego w L. z dnia 10 października 2013 r., w sprawie o sygn.. akt: III K 18/13;
- 10) Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 grudnia 2015 r., w sprawie o sygn.. akt: III K 172/15.

Postanowienie to zaskarżył – na korzyść skazanego - prokurator, zarzucając (cyt. z zażalenia): mającą wpływ na treść postanowienia obrazę przepisów postępowania w postaci art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 572 k.p.k. polegającą na przyjęciu, iż zachodzi powaga rzeczy osądzonej i brak jest warunków do wydania wyroku łącznego w sprawie skazanego Bartosza S., podczas gdy z prawidłowych ustaleń sądu wynika, iż Bartosz S. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 grudnia 2015 r., o sygn.. akt: III K 172/15 został skazany na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i istniały określone w art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przesłanki do orzeczenia wyrokiem łącznym kary łącznej pozbawienia wolności za wymierzone przestępstwa obejmujące wyżej wymieniony wyrok Sądu Rejonowego w W. i kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 stycznia 2014 r., o sygn.. akt: III K 136/13.

Żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy skazanego Bartosza Sobieraja Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zarzut wskazany w zażaleniu jest zasadny. Artykuł 19 ust 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 396), wprowadzając unormowanie szczególne w stosunku do 4 § 1 Kodeksu karnego, wyklucza stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym tą ustawą, jedynie do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, to jest przed 1 lipca 2015 r. Z przepisu tego wynika dalej, że przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. mogą mieć zastosowanie (decydować o tym będzie art. 4 § 1 k.k.), jeżeli zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie ustawy z 20.02.2015 r. W sprawie skazanego Bartosza S. ma miejsce taka sytuacja, bowiem został on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt III K 172/15.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego (str. 2) wyrażono błędne stanowisko, że skazanie Bartosza S. powyższym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. nie ma żadnego znaczenia i nie podważa przedstawionej wcześniej oceny, że brak jest przesłanek do orzekania w sprawie skazanego wyrokiem łącznym. Wywód Sądu Okręgowego, kiedy Sąd ten ocenie poddaje chronologię czynów za które Bartosz S. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 grudnia 2015 r., III K 172/15 i stwierdzając dalej, że skoro czyny te zostały popełnione w innym okresie „niż chronologia skazań przyjęta w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w L., w sprawie sygn.. akt III K 136/13”, wyklucza na tej podstawie możliwość orzekania o wyroku łącznym, jest całkowicie niezrozumiały i dowodzi oczywiście błędnej wykładni art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 396), a także znowelizowanych przepisów art. 85 § 1 – 2 k.k. Z punktu widzenia cezury czasowej wyznaczonej w art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. relewantne są daty, w których doszło do uprawomocnienia się skazań na kary

spełniające przesłanki ich połączenia, a nie – jak zdaje się przyjmować to Sąd Okręgowy – czas popełnienia przestępstw, za które kary te wymierzono.

Mając to na uwadze zaskarżone postanowienie należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy musi mieć na uwadze, że zgodnie z art. 19 ust. 1 in fine ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. poz. 396) przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu wprowadzonym tą ustawą mogą mieć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu”. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługuje na aprobatę wypowiedziany w piśmiennictwie pogląd, że art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. jest przepisem nie tylko wprowadzającym odmienne i autonomiczne reguły intertemporalne na potrzeby nowelizacji przepisów o karze łącznej, ale także regulacją wyłączającą stosowanie ogólnych zasad intertemporalnych z art. 4 § 1 k.k., co ma oznaczać, że w oparciu o art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. możliwe jest zastosowanie w ramach tego samego stanu faktycznego, stanowiącego podstawę orzekania w przedmiocie wyroku łącznego, dwóch różnych porządków prawnych – aktualnego i poprzednio obowiązującego, w zależności od możliwości objęcia kar prawomocnie orzeczonych do dnia 30 czerwca 2015 r. i kar, które stały się prawomocne po tej dacie, jedną karą łączną, orzekaną na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów (tak M. Sławiński, *Intertemporalne zagadnienia nowelizacji przepisów o karze łącznej. Wybrane problemy w kontekście art. 19 ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r.*, *Palestra* nr 7-8/2015, s.153-154). Jak słusznie zauważa J. Majewski, całkowicie nieuprawnione jest doszukiwanie się w końcowym fragmencie art. 19 ust. 1 noweli z dnia 20 lutego 2015 r. nakazu stosowania ustawy nowej.

Funkcją tego fragmentu przepisu art. 19 ust. 1 noweli jest jedynie doprecyzowanie (zawężenie) zakresu, w jakim wyłączone jest stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed jej wejściem w życie. Innymi słowy, art. 19 ust. 1 noweli z dnia 20 lutego 2015 r. stanowi o tym, kiedy nie stosuje się ustawy nowej, nie zaś o tym, kiedy się ją stosuje (J. Majewski, *Kodeks karny, komentarz do zmian 2015 r.*, Warszawa 2015, s. 545). Stanowisko, że art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. nie wyklucza stosowania przy orzekaniu o karze łącznej ogólnej zasady kodeksowej z art. 4 § 1 k.k. jest dominujące w doktrynie (zob. A. Barczak – Opustil, W. Wróbel, *Zagadnienia intertemporalne zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz kary łącznej w perspektywie zmian Kodeksu karnego dokonanych wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 17 lipca 2013 r.*, SK 9/10 oraz ustawą nowelizującą z 20 lutego 2015 r., *Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych*, 2015, nr 1, s. 12; zob. też W. Wróbel w: W. Wróbel red. *Nowelizacja prawa karnego 2015 r. Komentarz*, Kraków 2015 r., s. 939 i n.).

* * *

Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania

346.

art. 611a § 5 k.p.k.

Postanowienie SA we Wrocławiu z 27 kwietnia 2016 r. (sygn. akt II AKz 139/16)

Stosownie do art. 10 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych każda osoba pozbawiona wolności ma być traktowana w sposób humanitarny z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Zasada humanitaryzmu ma także konstytucyjny charakter. Wynika z art. 30 Konstytucji RP, stosownie do którego godność człowieka jest przyrodzona i niezbywalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Zasadę humanitaryzmu należy traktować, jako dyrektywę minimalizowania cierpień, dolegliwości i innych niedogodności zadawanych człowiekowi przy stosowaniu kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. sprawy D. E. na skutek zażalenia obrońcy skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 kwietnia 2016 r., III Kop 2/16 w przedmiocie dopuszczalności przejęcia do dalszego wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 611a § 5 k.p.k., art. 3 ust. 1 lit. d Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonej w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r. (Dz. U. z 1995 r., Nr 51, poz. 279), art. 3 Protokołu Dodatkowego do tej Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r. i art. 437§2 k.p.k. postanowił:

zaskarżone postanowienie zmienić w ten sposób, że stwierdzić niedopuszczalność przejęcia do dalszego wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia orzeczonej wyrokiem Sądu II Instancji dla Okręgu A. (Norwegia) z dnia 4 września 2014 r., sygn. 14-038767AST-ALAG, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. (Norwegia) z dnia 14 lutego 2014 r., sygn. 13-185245MED-LARV wobec obywatela polskiego D. E.,ur....., ostatnio zamieszkałego w B. ul. (...) stwierdzając, że orzeczenie o zastosowaniu wobec D. E. tymczasowego aresztowania straciło moc.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2016 r., III Kop 2/16 Sąd Okręgowy w S. na podstawie art. 611§1 KPK w zw. z art. 609§1 KPK i art. 611a§1 KPK, art. 611b§1 KPK oraz art. 3 Konwencji o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. i art. 3 Protokołu Dodatkowego do tej Konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r., stwierdził dopuszczalność przejęcia do dalszego wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia orzeczonej wyrokiem Sądu II Instancji dla Okręgu A. (Norwegia) z dnia 4 września 2014 r., sygn. 14-038767AST-ALAG, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. (Norwegia) z dnia 14 lutego 2014 r., sygn. 13-185245MED-LARV wobec obywatela polskiego D. E.,ur....., ostatnio zamieszkałego w B. ul. (...) oraz na podstawie art. 611a§6 KPK i art. 263§7 KPK zastosował wobec D. E. tymczasowe aresztowanie na okres jednego miesiąca od dnia przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej.

Wymienione postanowienie zaskarżyła obrończyni skazanego, zarzucając obrazę przepisów postępowania, tj.:

- 1) art. 3 ust. 1 i 2 Protokołu Dodatkowego do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, polegającą na nieuwzględnieniu stanowiska oraz argumentów skazanego, co do jego nieprzekazywania do odbycia kary pozbawienia wolności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pomimo, że państwo wykonania nie ma obowiązku jego przejścia nawet w sytuacji, gdy warunki przekazania, w celu odbycia kary są spełnione,
- 2) art. 611a§6 KPK, poprzez jego zastosowanie i orzeczenie tymczasowego aresztowania na okres miesiąca od dnia przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez skazanego.

Podnosząc wymienione zarzuty skarżąca wniosła o nie przekazywanie skazanego do wykonania kary pozbawienia wolności w Polsce.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne. Zgodnie z art. 611b § 1 pkt 3 KPK oraz art. 3 ust. 1 lit. d Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonej w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r. (Dz. U. z 1995 r., Nr 51, poz. 279), warunkiem dopuszczalności przejścia do wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności jest zgoda skazanego na takie przejście. Brak zgody nie stanowi jednak wystarczającej przeszkody do odmowy przejścia orzeczenia do wykonania. Stosownie do art. 3 ust. 1 Protokołu dodatkowego do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych, sporządzonego w Strasburgu dnia 18 grudnia 1997 r. (Dz. U. z 2000 r., Nr 43, poz. 490), na wniosek państwa skazania (Norwegii), państwo wykonania (Polska) może postanowić o przejściu skazanego bez jego zgody, o ile wyrokiem skazującym lub decyzją administracyjną będącą jego następstwem orzeczono wydalenie, przewiezienie do granicy państwa lub jakikolwiek inny środek ustanawiający zakaz przebywania skazanego na terytorium państwa skazania, po zwolnieniu z zakładu karnego. Wymieniony warunek w niniejszej sprawie został spełniony. Powołany przepis Protokołu dodatkowego, jako przepis szczególny wyłącza stosowanie przepisów art. 611b§1 pkt 3 KPK oraz art. 3 ust. 1 lit. d Konwencji w zakresie konieczności uzyskania zgody skazanego na przekazanie, w razie wydania orzeczenia o wydaleniu go z kraju skazania.

Przejęcie skazanego bez jego zgody podyktowane jest tym, że i tak po opuszczeniu zakładu karnego nie będzie mógł przebywać na terytorium państwa skazania.

Zgoda skazanego na przejęcie stanowi istotną przesłankę dopuszczalności przejęcia do wykonania kary pozbawienia wolności lub środka polegającego na pozbawieniu wolności ([art. 611b§1 pkt 3](#) i [§2 pkt 2](#) KPK). Waga i znaczenie zgody skazanego wynika z celu instytucji przejęcia orzeczeń do wykonania, która z istoty ma służyć m.in. interesowi skazanego, aby odbywał karę pozbawienia wolności w humanitarnych warunkach w ojczystym kraju, blisko domu i rodziny. Jeżeli jednak nie chce on skorzystać z tej możliwości, np. z powodu gorszych warunków panujących w zakładach karnych w jego ojczyźnie, przejęcie orzeczenia do wykonania jest niedopuszczalne.

W preambule Konwencji o przekazywaniu osób skazanych z 21 marca 1983 r. postanowiono m.in., że współpraca międzynarodowa w dziedzinie prawa karnego powinna służyć celom wymiaru sprawiedliwości i resocjalizacji osób skazanych, aby osoby, które zostały pozbawione wolności na skutek popełnienia przez nie przestępstw, mogły odbywać orzeczoną karę w ich własnych społeczeństwach.

Protokół Dodatkowy do Konwencji o przekazywaniu osób skazanych z 18 grudnia 1997 r., dopuszczając możliwość przyjęcia do wykonania kary pozbawienia wolności bez zgody skazanego podkreśla, że taka decyzja musi uwzględniać cele Konwencji, którymi są wymierzenie sprawiedliwości i resocjalizacja osób skazanych.

Z [art. 3 ust. 1](#) Protokołu dodatkowego do Konwencji nie wynika, aby zasadą miało być przekazanie skazanego wbrew jego woli, a odmowa przejęcia mogłaby wynikać jedynie ze szczególnych okoliczności. Wymieniony przepis nie przełamuje zasady, że warunkiem przejęcia do wykonania kary pozbawienia wolności jest zgoda skazanego. Określa jedynie, że w szczególnym wypadku, gdy w państwie skazania wydane zostało orzeczenie o wydaleniu, przewiezieniu do granicy lub inny środek ustanawiający zakaz przebywania skazanego w tym państwie, przyjęcie orzeczenia do wykonania może nastąpić bez zgody skazanego, ale tylko, po rozważeniu jego stanowiska ([art. 3 ust. 2](#) Protokołu Dodatkowego). Protokół Dodatkowy nie wprowadza więc żadnego automatyzmu w przejmowaniu do wykonania kar pozbawienia wolności, gdy skazany nie wyraził na to zgody. Przeciwnie, nakazuje kierować się w tym względzie rozważą wynikającą z motywów przedstawionych

przez skazanego.

Sąd rozpoznający wniosek Ministra Sprawiedliwości o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania w Polsce, gdy wniosek o przejęcie pochodzi od władz państwa, które jest stroną Protokołu dodatkowego do Konwencji może orzec o dopuszczalności przejęcia pomimo, że skazany nie wyraził zgody na to przejęcie, jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w [art. 3](#) tego protokołu. W razie braku zgody skazanego sąd powinien jednak rozważyć jego stanowisko, uwzględniając powody, jakie podaje w związku z odmową zgody na przekazanie do kraju obywatelstwa. Na sędzie orzekającym w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania w Polsce spoczywa zatem obowiązek rozważenia motywacji leżącej u podstaw decyzji skazanego o niewyrażeniu zgody na odbywanie kary w Polsce. Decyzja sądu powinna również uwzględniać cele, które legły u podstaw Konwencji, którymi są: zapewnienie osadzonemu możliwości odbywania kary w ich własnych społeczeństwach, w znanych im warunkach, blisko rodziny. Duże znaczenie przy podejmowaniu skazanych mają względy humanitarne. Jeśli więc skazany podnosi, że wykonywanie kary w Polsce będzie dla niego bardziej dolegliwe, to winien wykazać, na czym miałyby polegać pogorszenie jego sytuacji (post. SA w Krakowie z dnia 9 września 2004 r., [II AKz 319/04](#), KZS 2004, z. 9, poz. 42).

Z oświadczenia, które D. E. przekazał na piśmie Ministerstwu Sprawiedliwości wynika, że jest osobą homoseksualną i od kwietnia 2008 r. pozostaje w związku z obywatelem Norwegii D. G. E., z którym w czerwcu 2009 r. zawarł związek małżeński w obrządku religijnym, przyjmując nazwisko rodowe małżonka. Posiadają wspólne mieszkanie, samochód i inny majątek nabyty w czasie trwania małżeństwa. Z rodziną męża skazany zbudował trwałe więzi, stając się jej częścią. Z tą rodziną spędza święta i inne uroczystości rodzinne. Biologiczna rodzina D. E. także mieszka na stałe w Norwegii.

Według skazanego, odbywanie kary pozbawienia wolności w Polsce pociągnie dla niego negatywne konsekwencje, powodując rozpad małżeństwa i więzi rodzinnych. Ponieważ jego homoseksualizm jest rozpoznawalny i widoczny gołym okiem, odbije się to negatywnie na jego sytuacji w polskim zakładzie karnym. Obecnie odbywa karę pozbawienia wolności w otwartym zakładzie karnym. Za pośrednictwem Internetu studiuje

historię, w związku z czym otrzymuje przepustki na składanie egzaminów na uczelni.

Sąd Okręgowy w S. wymienione argumenty uznał za niewystarczające uznając, że w każdym wypadku wykonanie kary pozbawienia wolności powoduje dla skazanego i jego rodziny określone dolegliwości, z którymi powinien się liczyć. Przebywając w polskim zakładzie karnym, skazany będzie mógł utrzymywać korespondencyjny oraz telefoniczny kontakt z rodziną, a osobisty, gdy przyjedzie ona do Polski. Poza tym, kontakty z rodziną będą musiały odbywać się poza granicami Norwegii, ze względu na decyzję o jego wydaleniu z tego państwa. W kategorii przypuszczenia sąd a quo ocenił pogorszenie warunków odbywania przez skazanego kary pozbawienia wolności w Polsce, gdyż administracja zakładu karnego ma obowiązek podejmowania odpowiednich działań dla zapewnienia bezpieczeństwa skazanych w czasie odbywania kary pozbawienia wolności i zapobiegania wszelkim formom dyskryminacji, także ze względu na orientację seksualną.

Zważyć zatem należy, że stosownie do art. 10 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych każda osoba pozbawiona wolności ma być traktowana w sposób humanitarny z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Zasada humanitaryzmu ma także konstytucyjny charakter. Wynika z art. 30 Konstytucji RP, stosownie do którego godność człowieka jest przyrodzona i niezbywalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Zasadę humanitaryzmu należy traktować, jako dyrektywę minimalizowania cierpień, dolegliwości i innych niedogodności zadawanych człowiekowi przy stosowaniu kary pozbawienia wolności.

Oceniając zaskarżone orzeczenie z perspektywy dyrektyw wyrażanych w art. 10 MPPOiP i art. 30 Konstytucji RP, stwierdzić należy, że nie dopełnia ono standardu wynikającego z zasady humanitaryzmu wykonywania kary pozbawienia wolności. Przejęcie do wykonania w Polsce kary pozbawienia wolności orzeczonej w Norwegii wobec D. E. znacznie zwiększy ryzyko rozpadu jego małżeństwa i więzi rodzinnych. Obecnie wykonuje on karę pozbawienia wolności w zakładzie półotwartym z możliwością częstych widzeń z małżonkiem, jego rodziną i rodziną biologiczną. Wykonywanie wymienionej kary w Polsce dramatycznie ograniczy osobiste kontakty skazanego z jego najbliższymi, czego nie zastąpi możliwość kontaktów telefonicznych i korespondencyjnych. Spowodowałoby to zwiększenie cierpienia skazanego i dolegliwości wynikających z ograniczenia kontaktów z

członkami jego rodziny. Poza tym, ze względu na decyzję władz norweskich o wydaleniu skazanego z tego państwa, utrzymywanie osobistych kontaktów z najbliższymi jest dla niego szczególnie ważne, gdyż dzięki temu może zaplanować, uzgodnić i uregulować swoją przyszłość po opuszczeniu zakładu karnego i wyjeździe z Norwegii, co będzie znacznie utrudnione w razie wykonywania tej kary w Polsce. Wysoce prawdopodobne jest zaprzestanie studiowania. Niebagatelne znaczenie ma także orientacja seksualna skazanego, który zasadnie obawia się przejawów ostracyzmu i ksenofobicznych zachowań wobec niego, czego przykładem są liczne przypadki takich zachowań wobec osób homoseksualnych nie tylko w polskich zakładach karnych, ale także w polskim społeczeństwie. Wymienione okoliczności znacznie zwiększą cierpienia dolegliwości wynikające z wykonywania kary pozbawienia wolności, w stosunku do odczuwanych przez skazanego obecnie.

Stanowisko Sądu Okręgowego w S. nie uwzględnia także celów, które z przejściem do wykonania kary pozbawienia wolności wiąże Konwencja o przekazywaniu osób skazanych. Skazany ułożył sobie życie w Norwegii. Tam zawarł związek małżeński, założył rodzinę i ma dom. W Norwegii mieszka na stałe także biologiczna rodzina skazanego. Najbliżsi skazanego przebywają w Norwegii, a nie w Polsce. Tam, a nie w Polsce jest centrum i ośrodek życia skazanego.

Wyrażonym w art. 3 Konwencji celem instytucji „przejęcia skazania”, jest umożliwienie wykonywania kary pozbawienia wolności blisko domu i rodziny, w „społeczeństwie skazanego”. Wymieniony cel zostanie zrealizowany, gdy skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności w Norwegii, gdzie jest jego dom i rodzina. Gdy ta kara będzie wykonywana w Polsce, cel ten nie zostanie zrealizowany, gdyż skazany nie ma tutaj domu i rodziny.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, należało postanowić jak na wstępie.

* * *